

ת"פ 15931/11/22 - מדינת ישראל נגד שי שמחון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 15931-11-22 מדינת ישראל נ' שי שמחון

לפני
המאשימה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אביב בר-אור ועו"ד רותם נוימן-וסרמן
מפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)

נגד
הנאשם:

שי שמחון

ע"י ב"כ עו"ד אליקה לוי ועו"ד טל ליטן

גזר דין

האישום וההרשעה

1. ביום 24.10.2022 הורשע הנאשם על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר דיוני, בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1)+(2) וסעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וניסיון לחבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.

יצוין כי הנאשם הורשע במסגרת ת"פ 15297-06-21, שם הוגש נגדו כתב אישום שכלל נאשמים נוספים, אך עניינו הופרד כך שדינו ייגזר במסגרת הליך זה. במסגרת הסדר הטיעון הצדדים לא גיבשו הסכמות לעניין העונש.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במהלך חודש מאי 2021, התקיימה מערכה צבאית בין מדינת ישראל לבין ארגון חמאס ברצועת עזה, אשר כונתה מבצע "שומר החומות". במהלך המבצע, האוכלוסייה האזרחית במדינה הייתה נתונה תחת מתקפה של אלפי טילי קרקע-קרקע. בה בעת התעורר גל התפרעויות אלימות ברחבי הארץ על רקע לאומני - גזעני, שכלל תקיפות כלפי כוחות המשטרה והביטחון, וכן אזרחים יהודים וערבים.

ביום 12.5.2021 החלה התארגנות שפורסמה ברשתות החברתיות לפגוע באזרחים ערבים ובעסקים בבעלות של אזרחים ערבים בטיילת בבת-ים (להלן: "**ההתקהלות**"). בשעות הערב, הגיעו עשרות אנשים לרחוב בן גוריון בבת-ים (להלן: "**הטיילת**"), במטרה לפגוע בבתי עסק השייכים לאזרחים ערבים, בשל מוצאם הלאומי-

אתני (להלן: "הפורעים").

הפורעים ניפצו חלונות של בתי עסק בבעלות אזרחים ערבים. בין השאר, ניפצו הפורעים את חלונות המסעדה "שווארמה סהרה" ברחוב בן גוריון 73 בבתי-ים, שנמצאת בבעלות אזרח ערבי (להלן: "המסעדה") ובזזו אותה. כמו כן, קראו קריאות חוזרות ונשנות לפגיעה בערבים.

בהמשך, בשעה 21:34 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לטיילת ברכבו.

בשעה 21:36 או בסמוך לכך, הגיע סעיד מוסא (להלן: "המתלונן") לטיילת ברכבו מסוג שברולט (להלן: "הרכב"). המתלונן עצר את רכבו בפקק תנועה ואחד הפורעים, שזהותו אינה ידועה למאשימה, ניגש אליו ושאל אותו האם הוא ערבי. המתלונן השיב בחיוב ובתגובה הוטח לעברו אגרוף, אך הוא הצליח לחמוק ממנו והתווקף צעק: "הנה הערבי, הנה ערבי".

המתלונן, אשר חש בסכנה, ניסה לברוח מהפורעים ונסע ברכבו לאחור, בעת שעשרות פורעים רדפו אחריו וצעקו: "ערבי, ערבי", אך התנגש ברכב שעמד מאחוריו. בעקבות זאת, ניסה המתלונן לברוח בנסיעה מהירה קדימה לכיוון דרום, כאשר הפורעים רדפו אחריו, אך התנגש ברכב נוסף ולא הייתה לו דרך מילוט (להלן: "ההתנגשות").

הנאשם רץ למקום ההתנגשות מכיוון דרום.

לאחר ההתנגשות, תקף הנאשם את המתלונן בצוואת עם עשרות אחרים (להלן: "התוקפים"). התוקפים הוציאו את המתלונן בכוח מהרכב, חשמלו אותו בשוקר, הפילו אותו לרצפה והיכו אותו באגרופים, בביעות ובאלה טלסקופיות. המתלונן ניסה לקום והופל שוב, כאשר התוקפים המשיכו להכותו בעצמה באגרופים, במקלות, באלות טלסקופיות ובבעיטות. בנוסף, הותקף המתלונן באמצעות שוקר חשמלי והוטח בפניו קורקינט חשמלי. הנאשם היכה את המתלונן חמש מכות אגרוף בראשו ובכתפו. המתלונן הוטח לקרקע ובעת שניסה לקום, הנאשם ניסה לבעוט בגופו.

תקיפת המתלונן הופסקה על ידי עוברי אורח, אשר הגנו עליו והרחיקו את התוקפים.

לאחר תקיפת המתלונן, חבלו אחרים ברכב של המתלונן, ניפצו את שמשות הרכב, שברו את המראות וניסו לעקור את דלת המכונית. הפורעים היכו ברכב באלות ובבעיטות, זרקו חפצים ואופניים על הרכב וגנבו רכוש מהרכב. הנאשם ניסה לחבול ברכב בכך שדחף את אחת מדלתות הרכב בעוצמה בניסיון לעקור אותה.

כתוצאה ממעשיהם של התוקפים ושל הנאשם, נגרמו למתלונן חבלות חמורות בגופו: שברי ריסוק באף,

שברים בארובות העין, שברים בשיניים, וכן חתכים עמוקים ושטפי דם בפנים ובראש. בנוסף לכך, נגרמו לו חבלות וחתך בחזה אשר יצרו חזה אוויר וכן נגרמה לו בצקת בגרון.

במעשיו, גרם הנאשם למתלונן, בצוותא חדא עם אחרים, לחבלות חמורות וניסה לפגוע במזיד ברכבו.

תסקיר נפגע עבירה בקשר למתלונן

3. ביום 10.11.2022 הוגש תסקיר נפגע עבירה מטעם שירות המבחן (להלן: "**התסקיר**"). מפאת צנעת הפרט של המתלונן, אביא את הדברים הרלוונטיים בתמצית ככל הניתן.

עורכת התסקיר ציינה כי המתלונן הגיב לפניויותיה באופן מצומצם, כך שחרף ניסיונותיה לא עלה בידה להיפגש עמו או לשוחח עמו לקראת עריכת התסקיר. לכן, הובאו בתסקיר נתונים ופרטים על אודות האירוע, כפי שהובאו בתסקיר אחר שנערך למתלונן, אשר הוגש ביום 13.7.2022, במסגרת ת"פ 21298-06-21 ו-ת"פ 47943-07-21, בעניינים של מעורבים אחרים באותו אירוע, המבוסס על מפגש שהתקיים עם המתלונן בשירות המבחן, שיחה עם חברו, מ', המסייע ותומך בו, ועל יסוד מסמכים רפואיים בעניינו של המתלונן. צוין כי במפגש עמו, המתלונן התייחס לקבוצה שפגעה בו, ללא יכולת לעשות אבחנה ביניהם בקשר לחלקו של כל אחד מהם בפגיעה בו, והתסקירים שהוגשו בעניינו הציגו תמונת נזקים מקיפה, ככל שניתן, בעקבות הפגיעה בו.

על פי התסקיר, המתלונן בן 34, נשוי ואב ל-4 ילדים בגילאים: 11, 9, 6.5 ו-4, ואשתו הרה. מאז האירוע המתלונן אינו עובד, ועל כן התקשה לעמוד בתשלומי השכירות, עד שלאחרונה משפחתו נאלצה לעזוב את הבית השכור שבו התגוררו. כיום, המתלונן ושני ילדיו הגדולים מתגוררים בבית אחותו ברמלה, ואשתו והילדים הצעירים מתגוררים בבית הוריה בשטחים.

שירות המבחן התרשם כי המפגש מכביד על המתלונן, הוא התקשה לשתף בחלק מההשלכות ההרסניות של אירוע הפגיעה בו, וחברו מ' סייע בהשלמת תמונת הפגיעה והנזקים שנגרמו לו. שירות המבחן התרשם מאדם שבור ופגוע מאוד, ועל אף שאין לו זיכרון מאירוע הפגיעה עצמו, הוא מלווה ונמצא במחשבותיו כל הזמן. מהמסמכים הרפואיים שהוצגו לשירות המבחן עולה כי המתלונן סובל מהפרעת דחק פוסט טראומטית ונמסר כי הוא מקבל קצבת נכות זמנית מהמוסד לביטוח לאומי בשיעור של 54%. שירות המבחן התרשם מקיומם של נזקים, במישור הפיזי, הנפשי והרגשי וכי המתלונן מתקשה לתפקד, כאשר מבחינתו אירוע הפגיעה חצה את חייו לשניים, ודבר לא חזר להיות כפי שהיה.

המתלונן מסר כי עד לאירוע הפגיעה, ניהל שגרת חיים תקינה ויחסי משפחה קרובים, בקרב משפחתו הגרעינית והמוצא, וחי בתחושות של ביטחון, רציפות ומוגנות. המתלונן התמקד בפרנסת המשפחה, ואשתו טיפלה בילדיהם, משום שלא יכלה לעבוד בהיעדר אזרחות ישראלית. המתלונן ביטא תחושת סיפוק מחייו

וסיפר על תכניות שהיו לו להתקדם ולהתפתח. סמוך לפני אירוע הפגיעה, המתלון רכש משאית על מנת להוביל בה סחורה באופן עצמאי, אולם לא זכה להגשים את תכניותיו, משום שנאלץ למכור את המשאית כדי לכלכל את משפחתו, בשל קשייו לתפקד ושוב לעבודה.

שירות המבחן התרשם כי לאורך השנים, המתלון התרחק ממעורבות הקשורה במאבק ובסכסוך היהודי - ערבי, וכך גם בתקופה שקדמה לאירוע הפגיעה. המתלון מסר כי משפחתו קיימה יחסי שכנות טובים עם יהודים וחייה בחוויה של ביטחון. בנוסף, מדבריו עלה כי חרף המתח ששרר בארץ בתקופה של מבצע "שומר החומות", גל ההתפרעויות האלימות היה רחוק ממנו והוא לא היה מודע להתארגנות שהחלה בטיילת בבת ים כנגד ערבים, ולכן לא היה ערוך ומוכן לאפשרות שייפגע בצורה כל כך קשה, אלימה ואכזרית.

המתלון שחזר את השלשלות האירועים עד לאירוע התקיפה עצמו וסיפר כי מדובר היה ביום חג, עיד אל פיטר, כאשר בנסיעה לביתו ברמלה נקלע ל"פקק" בדרך, אך לא חשד ולא העלה בדעתו כי הוא נתון בסכנה כלשהי. לדבריו, אדם שניגש לרכבו שאל למוצאו, לתשובתו של המתלון החל לפגוע בו, כמצוין בעובדות כתב האישום המתוקן. המתלון נבהל וניסה לברוח משם עם רכבו ללא הצלחה, וזה הדבר האחרון שזוכר לפני אירוע התקיפה. לאחר מספר ימים התעורר בבית החולים כשהוא חבול, שברים בראשו ובפניו החבושות, כאשר אמו ואחיו לצדו.

צוין כי בין אם מדובר באבדן זיכרון עקב הפגיעות שספג במהלך אירוע התקיפה או כחלק ממנגנון הגנה, המצב בו אין אפשרות לשחזר או להמשיג לעצמו מה קרה בדיוק, מקשה על עיבוד הטראומה. בצד זאת, המתלון חרד מאוד מפני החלק החסר הזה בחייו ובוחר שלא לנסות לשחזר ולהיות במגע ישיר עם הזיכרון הטראומטי. שירות המבחן העריך כי הדבר נובע מחשש מהתפרקות רגשית והקושי שבהתמודדות עם אימת המוות המציפה, אותה מתקשה לבטא באופן מילולי ישיר. כך, תיאר המתלון כי נמנע מלצפות בסרטונים אודות אירוע הפגיעה. שירות המבחן התרשם כי קיומם של הסרטונים גורם למתלון למצוקה משמעותית, רגשית ונפשית. חשיפת הפגיעה האלימה בפומבי, ללא שליטה על זהות הצופים, מעצימה אצל המתלון תחושות של חוסר האונים, בושה, השפלה ואובדן שליטה.

לאחר הפגיעה, המתלון פונה לבית החולים איכילוב, עקב חבלות כגון: שברים מרובים בעצמות הפנים, בארובת העין והאף, שברים בשיניים ובגולגולת, חתכים עמוקים בפנים ובראש, שטפי דם בפנים ובראש, חבלות וחתך בחזה, אשר יצרו חזה אויר וקרע ברקמות הריאה ובצקת בגרון. המתלון נדרש לניתוח, אושפז למשך 8 ימים, ובשחרורו הופנה להמשך טיפול, מעקב בקהילה ולשירות הפסיכולוגי.

המתלון התייחס לקשיים הפיזיים הרבים שמלווים אותו מאז אירוע הפגיעה ודיווח על כאבים באזורים שונים בגופו, על אף השימוש בקנאביס רפואי שהותר לו, ולפני מספר חודשים אובחנה אצלו סכרת. המתלון מטופל במרפאת כאב ובמכון לסוכרת, עובר בדיקות ובירורים במרפאת פה ולסת, מרפאת אף אוזן גרון, מרפאת טראומה, נוירולוג, מרפאת עיניים, אורתופד ורופא משפחה. המתלון אושפז פעם נוספת למשך 6 ימים לצורך ניתוח נוסף באף. המתלון דיווח כי חרף טיפולי השיניים שעובר נושרות לו שיניים מהפה, עקב הפגיעה בלסת.

שירות המבחן התרשם כי גם היום, בחלוף מעל שנה, המתלון מתקשה לעכל, רגשית וקוגניטיבית, כי אנשים שאינו מכיר תקפו אותו בצורה כל כך קשה ואכזרית, רק משום היותו ערבי, ומבלי שפגע בהם. המתלון נבחר למעשה באופן אקראי, כמייצג קבוצה חברתית אליה משתייך, על בסיס שנאה כלפי אותה קבוצה ולא כאל בן אנוש אשר עומד בפני עצמו, כך שהבחירה בו אינה קשורה למעשה כלשהו שעשה או לאופיו. שירות המבחן העריך כי עובדה זו מחריפה את הנזקים עמם מתמודד ומייחד מקרה זה ממקרים אחרים של אלימות. בעקבות זאת, סכמות ואמונות בהן החזיק אודות עולם בטוח, הוגן וצודק התמוטטו אצלו באחת. שירות המבחן התרשם כי אחד הנזקים הקשים שנגרם למתלון הוא הפגיעה בתחושות הביטחון והמוגנות ומאז הוא חי בדריכות וחרדה קיומית. הדבר בא לידי ביטוי בתסמינים פוסט טראומטיים מובהקים של שחזור האירוע הטראומטי, התנהגות המנעותית ועוררות יתר. המתלון תיאר כי הוא מוצף בחרדות, לצד מחשבות שאינן נותנו לו מנוח וכי יכול היה למנוע זאת, אילו רק היה נוסע ישירות לביתו. המתלון מתקשה לישון בלילות, צורך כדורי שינה, צועק מתוך שינה ומתעורר בבהלה מסייטים שאת תוכנם אינו זוכר. המתלון תיאר פחד תמידי בעטיו נזקק לליווי לכל מקום ונמנע מלנהוג ברכב, שכן מיד צפים אצלו "פלאשבקים" מהרגעים שקדמו לאירוע הפגיעה. גם כאשר הוא נוסע ברכב עם אחרים, חווה חשש ומצוקה ניכרים, בעיקר כאשר נכנסים לתוך פקק תנועה. המתלון תיאר "פלאשבקים" במצבים נוספים, למשל כאשר נחשף בתקשורת לאירועי אלימות ולהתקהלות של אנשים ברחוב. המתלון דיווח כי נבהל בקלות מרעשים וצעקות וכי על רקע זאת, בני משפחתו מתנהלים בשקט ובזהירות יתירה על ידו. כמו כן, האמון שלו בבני אדם נפגע באופן אנוש והוא סומך כיום רק על קרובי משפחתו וחברים שמכיר שנים רבות.

המתלון דיווח על קשיים בזיכרון, מצב רוח ירוד ודיכאון, לצד ניסיונות אובדניים. מהתסקיר עולה כי הטיפול התרופתי שניתן אינו מסייע לו וקיימת החמרה במצבו. המתלון אובחן כסובל מהפרעת דחק פוסט טראומטית והופנה לפסיכותרפיה אולם טרם השתלב בטיפול משום שמתקשה להשיג את הטפסים והאישורים הדרושים.

על פי התסקיר, המתלון מתקשה לשוב לתפקד ולעבוד בשל מצבו הפיזי והנפשי, והוא מקבל קצבה מהביטוח הלאומי. לדבריו, הקצבה אינה מאפשרת לכלכל את משפחתו. המתלון ביטא הערכה רבה לסיוע הכלכלי שמקבל מחברים וקרובי משפחה, אך הדבר מכביד עליו מאוד, והוא חווה בשל כך תחושות קשות של בושה, לצד פגיעה משמעותית בדימויו העצמי הגברי. המתלון תיאר חוויה קשה של התפרקות המשפחה, אשר כאמור התפצלה לאחרונה למגורים נפרדים למשך זמן לא ידוע. בשל כך, חווה תחושות ייאוש, כישלון ואשמה, לצד חוסר אונים ומסוגלות להגן על ילדיו, בין היתר מפני פגיעות דומות כפי שארע לו.

על רקע המצוקה בה נתון והיותו חלש פיזית ורגשית, המתלון מתקשה למצות את זכויותיו ולקבל טיפול ומענה ייעודי למצבו ולקשייו. המתלון טרם פוצה על הנזקים ברכבו והרכוש שנלקח ממנו, אינו מקבל סיוע מגורמי הרווחה ולא הצליח להשתלב מחדש בטיפול פסיכולוגי. המתלון חפץ לערער על אחוזי הנכות שנקבעו לו במוסד לביטוח לאומי, אך לדבריו מתקשה לעמוד בשכר טרחת עורכי הדין.

לסיכום, שירות המבחן התרשם כי עד לאירוע הפגיעה המתלון התנהל בחוויה של תחושת ערך, מסוגלות, יכולת וביטחון, עם תחושת סיפוק מאורח חייו ותוכניות לעתיד. אירוע הפגיעה, נסיבותיו ומאפייניו, זעזעו את

עולמו, חצו באופן פתאומי וחד את חייו כשהוא לא ערוך ולא מוכן להתמודד עם השלכותיו ההרסניות עליו ועל משפחתו.

הפגיעה הפיזית ומצבו הרגשי והנפשי משליכים על תפקודו, הוא סובל מכאבים, אינו מסוגל לעבוד ולפרנס את משפחתו והוא תלוי באחרים. ביטחונו העצמי ודימויו הגברי החיובי נפגעו בצורה קשה והוא מתמודד עם תחושות קשות של השפלה, מובסות ובושה, עם פחדים, חרדות ודיכאון ועם תופעות פוסט טראומטיות. המתלון חווה ייאוש וכאב נפשי ורגשי בלתי נסבל עד כדי ניסיון לפגוע בעצמו, בהיעדר מוצא אחר מבחינתו.

למתלון גורמי תמיכה חברתיים ומשפחתיים בחייו ומעבר לכך, אינו מקבל מענה מספק לקשייו ולמצוקותיו, מה שמחליש אותו עוד יותר ומעצים את פגיעותו. שירות המבחן התרשם כי המתלון זקוק לליווי, טיפול ושיקום בכל תחומי חייו, וסבור כי במצבו וככל שיחלוף הזמן, קיים סיכון להתדרדרות נוספת במצבו התפקודי, הנפשי והרגשי. הומלץ לכלול בין יתר רכיבי הענישה, פיצוי כספי משמעותי לטובת המתלון, כדי לסייע לו בתהליך השיקום.

ראיות וטיעוני המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישו, מלבד תסקיר המתלון, ראיות לעניין העונש, כדלקמן:

א. גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/2).

ב. גיליון הרישום התעבורתי של הנאשם (ת/3).

ג. **מסמכים רפואיים בעניינו של המתלון (ת/4)**, ובכללם: תמצית תיק מיון כירורגי מהמרכז הרפואי תל אביב ע"ש סוראסקי מיום 12.5.2021, שבו פורטו חבלותיו של המתלון, הטיפול בהן והערכה פסיכוסוציאלית; תיקו הרפואי של המתלון בקופת חולים מאוחדת, מחודש מאי 2021 ועד חודש ינואר 2022; מכתב מטעם ד"ר סמי סלמה אודות טיפולי השיניים בתקופה: 7.8.2021-2.9.2021 בעלות של 13,800 ₪; מכתב מטעם עו"ד ופא אבו קישק מיום 9.3.2022, שמוען למוסד לביטוח לאומי בנוגע לניסיון ההתאבדות של המתלון מיום 8.2.2022 בעקבות האירוע הטראומטי, בצירוף נספחים ובהם סיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה במרכז הרפואי שמיר מיום 8.2.2022 ומכתב מטעם המרכז לבריאות הנפש באר יעקב מיום 8.2.2022.

ד. סרטונים המתעדים את האירוע ממקורות שונים ע"ג תקליטור (ת/5).

ה. כתבי האישום, הכרעת הדין וגזר הדין נשוא הרשעתו האחרונה של הנאשם (ת/6).

ו. רשימת כליאות של הנאשם (ת/7).

5. ב"כ המאשימה, עו"ד אביב בר-אור ועו"ד רותם נוימן-וסרמן, עתרו למתחם עונש הולם **שבין 20 לבין 35 חודשי מאסר**. הובהר כי מתחם זה אינו משקף את עמדת המאשימה נוכח חומרת המעשים, אך מתבקש כן על יסוד עיקרון אחידות הענישה, נוכח מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו של מעורב אחר, יעקב כהן (להלן: "כהן"), שבין 15 לבין 22 חודשי מאסר, כאשר מעשי הנאשם כאן חמורים יותר. ב"כ המאשימה עתרו למקם את עונשו של הנאשם בשליש העליון של המתחם, בשים לב לעברו הפלילי והתעבורתי ולקיומו של מאסר מותנה בר הפעלה, ולגזור עליו **30 חודשי מאסר בפועל**, הפעלת מאסר מותנה למשך 3 חודשים במצטבר לעונש שייגזר, מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלונן.

נטען כי המתלונן לא בחר להיות בסיטואציה המתוארת בכתב האישום ולא נפל כל פגם בהתנהלותו אשר הצדיק את הסבל שחווה. נטען כי המתלונן הוא גבר צעיר, נשוי ואב ל-4 ילדים קטנים, אשר מתגורר ברמלה, ועד לאותו אירוע עבד ופרנס את משפחתו. נטען כי ביום 12.5.2021 הגיע המתלונן לטיילת בבת ים וברגע הוסטו חייו ממסלולם. הוצגו תמונות המתעדות את הנזקים שנגרמו ואת פניו של המתלונן לאחר שהותקף, בין היתר על ידי הנאשם. נטען כי המתלונן הובהל לבית החולים כשהוא סובל משברים באף ומחבלות נוספות. נטען כי המתלונן רחוק מלהשתחרר מההשלכות הקשות של האירוע, תוך שהפנו למסמכים שהוגשו בעניינו, לפיהם עבר ניתוחים; סובל מכאבים קשים בצוואר, בגב, ברגליים ומצפופים באוזניים; סובל מ-PTSD - פוסט טראומה, ומטופל על ידי פסיכיאטר; אינו מסוגל לתפקד ולפרנס; סובל מחוסר שינה כתוצאה מחרדות; מפחד לצאת מביתו; מתקשה לשמוע רעשים ולהיות בחברת אנשים. בחודש פברואר 2022, ניסה המתלונן לשים קץ לחייו. ב"כ המאשימה הפנו לתסקיר נפגע העבירה שהוגש בעניינו, המלמד על פגיעה רגשית ותפקודית קשה.

נטען כי ענישה משמעותית תעשה צדק לא רק כלפי המתלונן, אלא בעיני ישראלים רבים, שבזמן אמת ראו המון פראי רומס את גופו של המתלונן וחשו אימה שהאירוע יסתיים במותו. נטען כי הענישה צריכה לתת ביטוי לערכיה של מדינת ישראל, הרגישה לשמירת זכויותיהם של מיעוטים. נטען כי פגיעה בערבי על רקע מוצאו צריכה להתבטא בענישה קשה, והתבקש כי תובא לידי ביטוי שאת הנפש ממעשה הנאשם ושותפיו לעבירה.

נטען כי מעשיו של הנאשם פגעו בערכים מוגנים של שלום הציבור וזכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף. נטען כי בתי המשפט עמדו לא אחת על הצורך להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית. עוד נטען כי בנוסף לשמירה על הסדר הציבורי ושמירה על כל אדם שימצא במרחב הציבורי בביטחון ללא חשש ומורא, שמירה על כבוד האדם ורכושו, וכן שמירה על שלטון החוק וריבונות המדינה. נטען כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה גבוהה מאד.

התבקש לתן משקל לנסיבות ביצוע העבירות, לחומרה היתירה בכך שהמעשים בוצעו בעת לחימה, בזמן שמשאבי הביטחון הופנו להגנה על ביטחון המדינה ואזרחיה מפני אויב התוקף מבחוץ, כך שהאירועים מבית פגעו ביכולת כוחות הביטחון למקד משאביהם בלוחמה באויב.

נטען כי חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות הינו משמעותי, כאשר מדובר היה בעשרות תוקפים שהתנפלו יחד על המתלון בחפצים שונים. ב"כ המאשימה הדגישו שמדובר ב-5 מכות אגרופ בראש ובכתף, תוך שהפנו לסרטונים כדי להתרשם מעצמת הפגיעה. ב"כ המאשימה הפנו לאימה הניבטת מעיניו של המתלון, והאכזריות והרוע המשתקפים מפניהם של התוקפים ובכללם הנאשם. נטען כי חומרת המעשה נובעת מעצם עשייתו בחבורה, כאשר חלק מבני החבורה אחזו בנשק קר, ובנסיבות אלה אין משמעות ממשית לשאלה מה היה חלקו הספציפי של כל אחד ואחד מהתוקפים. נטען כי הנאשם היה חלק מחבורה אלימה שהתאחדה באופן ספונטני לביצוע לינץ' באדם חף מפשע, כל אחד מהשותפים השפיע בנוכחותו על האחר וכל אחד נושא בנטל האחריות לאירוע כולו.

ב"כ המאשימה הפנו לנזק הקשה שנגרם למתלון, אשר היה בסכנת חיים ובנס לא סיים את חייו באותו ערב, כאשר הדברים נוגעים גם לנזק הפוטנציאלי. נטען האירוע הקשה הסית את חייו של המתלון ממסלולם והנזקים שנגרמו לו קשים מנשוא.

צוין כי אין מחלוקת כי הנאשם הגיע לטיילת בבת ים באותו ערב בדרכו לבית חמותו, ולא במטרה להשתתף בפעילות אלימה, ולא היה שותף למרדף אחר המתלון, כשניסה להימלט מההמון בנסיעה לאחור. עוד צוין כי לא נשללה האפשרות שהנאשם סבר שמדובר בניסיון פיגוע דריסה לאחר שהמתלון התנגש עם רכבו בפעם השנייה, ועל כן הוסכם כי טענה זו תוכל להיטען, ומטעם זה לא יוחסה לנאשם עבירה של מעשה טרור, להבדיל מרובם המכריע של המעורבים האחרים באירוע. בהמשך, הובהר כי במסגרת ההסדר, הוסכם בין הצדדים כי כשהנאשם יצא מרכבו, הוא סבר שמדובר בפיגוע. עם זאת, נטען כי אין מחלוקת שהמתלון לא ניסה לבצע פיגוע דריסה ואיש לא נפגע מנסיעתו. הנאשם עצמו לא הבחין באף אדם שנפגע. נטען כי אף אם לא נסתרה טענת הנאשם כי סבר שמדובר בפיגוע דריסה, אין מקום לטענה כי פעל לנטרול המתלון, משום שתוך שניות בודדות המתלון היה נתון בידיהם של התוקפים והוטל על הרצפה. נטען כי משלא היו נפגעים אין מקום לטענה שהנאשם חווה קנטור. צוין כי הנאשם לא הזעיק את המשטרה או את כוחות הביטחון למקום, ונותר בקרבתו של המתלון זמן רב לאחר שחלקו בתקיפה הסתיים, ללא חשש. נטען כי המתלון שכב על הרצפה מנוטרל בעוד שהנאשם והאחרים הכו אותו נמרצות. בנסיבות אלה, נטען כי יש לתת משקל נמוך לטענת הנאשם כי טעה ביחס למטרת הגעתו של המתלון לטיילת לאחר ההתנגשות. נטען כי תגובת הנאשם הייתה אלימה וחסרת פרופורציה, ואין מקום למשפטי שדה במדינת ישראל. נטען כי הדברים אמורים ביתר שאת כאשר מדובר במי שלא פשע. הנאשם אמנם לא חיפש ערבי כדי לפגוע בו ולא הגיע לטיילת במטרה להשתתף בהתפרעות, אך "ראה בריכה של אלימות וקפץ לתוכה". נטען כי הנאשם התנהל באכזריות ובחוסר רחמים.

נטען כי מדיניות הענישה בעבירות אלימות מגוונת וכאשר מדובר באלימות המבוצעת בחבורה תוך שימוש

בנשק קר, ואלימות שבוצעה על רקע גזעני במבצע שומר החומות, הרי שמדיניות הענישה מחמירה.

ב"כ המאשימה הפנו לעניינם של שני מעורבים באירוע נגד המתלון. הראשון, עניינו של להב אוחנינה (להלן: "אוחנינה"), שנדון במסגרת ע"פ 577/22 **מדינת ישראל נ' להב נאוגרקר אוחנינה** (6.3.2022). נטען כי אוחנינה הגיע לטיילת במטרה לקחת חלק בהתפרעות, מהרגע הראשון היה חלק מהפורעים שהציתו לאלימות והשחיתו מסעדה בבעלות ערבים. אוחנינה פגע ברכבו של המתלון וירק עליו, אולם לא תקף אותו ולא פגע בו פיזית. צוין כי אוחנינה ביצע את המעשים בטרם מלאו לו 21. נטען כי בית המשפט העליון העמיד את עונשו על 20 חודשי מאסר, מבלי למצות עמו את הדין, כאשר עונשו אמור היה להיות חמור יותר. נטען כי להבדיל מעניינו של אוחנינה, הנאשם נטל חלק ממשי באירוע האלים ועל אף שלא הגיע בכוונה לקחת חלק באירוע גזעני, נסחף לתוכו ונטל בו חלק משמעותי, והדבר צריך להתבטא בענישה.

השני, עניינו של יעקב כהן, שנדון במסגרת ת"פ 15297-06-21 **מדינת ישראל נ' יעקב כהן** (22.6.2022). נטען כי כהן סבר בתחילת האירוע כי מדובר בפיגוע, וחלקו באירוע היה בעיטה במתלון בעודו שכוב על האלונקה בזמן פינוי הרפואי. נטען כי התקיפה ע"י כהן בוצעה בסמיכות זמנים לזו של הנאשם. נטען כי בית משפט זה (כב' ס"נ שגיא) קבע כי מתחם העונש ההולם ביחס ליעקב נע בין 15 לבין 25 חודשי מאסר. על יעקב, בן 28 ללא עבר פלילי, נגזר מאסר למשך 15 חודשים ופיצוי בסך 5,000 ₪.

ב"כ המאשימה הפנו אל שורה של פסקי דין אשר מלמדים לשיטתם על מדיניות הענישה הנהוגה.

ב"כ המאשימה ציינו כי המתחם לו עתרו אינו משקף את חומרת המעשים, אך נטען כן בשל עיקרון אחידות הענישה ונוכח המתחם שנקבע בעניינו של כהן, בשים לב לאלימות הקשה שהופעלה, לאלימות כנגד הרכב ועברו הפלילי של הנאשם.

אשר לנסיבות שאינן נוגעות לביצוע העבירה, נטען כי הנאשם ביצע את העבירות בעת שריצה עונש מאסר בעבודות שירות ובזמן שתלוי ועומד נגדו עונש מאסר מותנה בר הפעלה, שנגזר עליו בת"פ 20579-03-20. נטען כי במסגרת אותו הליך הנאשם "ניקה שולחן" והורשע ב-4 כתבי אישום בגין עבירות שביצע בין השנים 2017-2019, ובהן עבירות של תקיפת עובד ציבור והעלבת עובד ציבור, המלמדות על אופיו.

נטען כי אין מקום לשקול הקלה בעונש בשל שיקולי שיקום בעניינו של הנאשם.

ב"כ המאשימה הפנה לפלט המעצרים של הנאשם (ת/7), ממנו עולה כי הנאשם נעצר ביום 21.5.2021 בגין תיק זה, וכי הוא ביצע חודש אחד בלבד מתוך תקופת עבודות השירות שנגזרה עליו במסגרת ת"פ 20579-03-20, והיתרה, 8 חודשים, הופקעה. תקופה זו רוצתה מאחורי סורג ובריח בין התאריכים 2021-7.6-2021-7.10. בנסיבות אלה, עתרו ב"כ המאשימה לניכוי ימי מעצרו של הנאשם במסגרת הליך זה בלבד, מבלי שתנוכה תקופת מאסרו בגין התיק הקודם. אשר לטענות בדבר תנאי כליאתו הקשים, נמסר כי

הנאשם סווג כאסיר ביטחוני ולא כאסיר בהפרדה.

ראיות וטיעוני ההגנה לעונש

6. מטעם ההגנה הוגשו מסמכים רפואיים ופדגוגיים בעניין שניים מילדיו הקטינים של הנאשם. מפאת צנעת הפרט יובאו הדברים בתמצית. מהמסמכים שהוגשו בנוגע לבתו של הנאשם (נ/1), הן מטעם גורמים שונים בבית הספר והן מטעם מרכז לבריאות הנפש אברבנאל, עולה בין היתר כי היא מתמודדת עם מצוקה המתבטאת בקשיים לימודיים וחברתיים, מצב רוח ירוד (עד כדי פגיעה פיזית בעצמה) ומהפרעת הסתגלות עם גלישה לפסיכოזה בשל היעדרות אביה נוכח שהייתו בכלא. מהמסמכים שהוגשו בעניין בנו של הנאשם (נ/2), מטעם בית הספר, וגורמים רפואיים שונים לרבות מרכז לבריאות הנפש אברבנאל, עולה כי הוא סובל מקושי הסתגלותי שמתבטא בסממנים חרדתיים של פרידה, תקסים וקומפולסיות. כמו כן, הוא סובל בין היתר, מהתפרצויות זעם, בכי, קשיים בלימודים ומבטא עצב ודאגה לגבי מצב אביו ומשפחתם.

7. ב"כ הנאשם, עו"ד אליקה לוי וכו"ד טל ליטן, עתרו לענישה של **15 חודשי מאסר**, תוך שהתבקש כי התקופה שבה ריצה הנאשם מאסר בפועל, לאחר הפקעת עבודות השירות, תחפוף לעונש המאסר שייגזר עליו בהליך זה.

נטען כי יש לדבוק בהסכמות שגובשו בין הצדדים באשר לנסיבות האירוע, כפי שפורטו בכתב האישום המתוקן. הודגש כי הנאשם לא לקח חלק בהתארגנות ברשתות החברתיות ולא הגיע לטיילת במסגרת אותה התארגנות או על מנת להתפרע. הנאשם הגיע לטיילת בשעה 21:34, ובשעה 21:36 הגיע המתלונן. הנאשם הגיע מכיוון דרום, כאשר משמעות הדבר היא שלא היה חלק מהאירוע בעת הגעת המתלונן למקום וכשנשאל האם הוא ערבי. על יסוד סרטון שהוצג, נטען כי הנאשם לא ראה אלא שמע את ההתנגשות של הרכבים, וסבר שמדובר באירוע דריסה. הנאשם יצא מרכבו בריצה וזאת לאחר ששמע צעקות על: "מחבל, פיגוע". נטען כי הנאשם ראה את רכבו של המתלונן כשפגע ברכב אחר, במהלך התנגשות נוספת ואז נראתה ההתנפלות עליו מצד אחרים. נטען כי כשהנאשם יצא מרכבו הוא השאיר אותו מונע, עם הצידוד שלו בפנים, דבר המלמד על כך שלא רץ על מנת להשתלהב עם ההמון. נטען כי בנסיבות אלה, הנאשם הגיע לטיילת באקראי, בדרכו לבית חמותו, ואכן לא הואשם ולא הורשע בעבירות ממניע גזעני או לפי חוק המאבק בטרור.

נטען כי זו הפעם הראשונה שבה מרצה הנאשם מעצר של ממש לתקופה ארוכה.

נטען כי חלקו של נאשם אחר, יעקב כהן, באירוע חמור יותר מזה של הנאשם וכי עיקרון אחדות הענישה לא יכול להצדיק הטלת עונש כפול מזה של כהן על הנאשם. נטען כי המאשימה התעלמה מהוראת סעיף 40ט(א)(2) לחוק העונשין לעניין חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה. נטען כי המשותף בין הנאשם לבין כהן הוא שלשניהם לא יוחסו עבירות ממניע גזעני או מעשה טרור, כך בכתב האישום המקורי וכך בכתב האישום המתוקן; שניהם הגיעו לטיילת באופן אקראי ושניהם לא עשו שימוש בנשק חם או קר. נטען כי בניגוד

לנאשם, אשר הגיע לטיילת 2 דקות בלבד לפני האירוע, לא ברור כמה זמן לפני כן הגיע כהן למקום, צפה באנשים הקוראים "מוות לערבים", בחר שלא להזעיק את המשטרה ובשלב מאוחר יותר הצטרף לאירוע התקיפה. נטען כי כהן היה חלק מהאירוע מתחילתו ועד סופו - מרגע הוצאת המתלון מרכבו והיה אחרון התוקפים. נטען כי כהן זרק כוס על רכבו של המתלון ובעט ברכב בעוד המתלון בתוכו, ואילו טריקת הדלת על ידי הנאשם נעשתה כשהמתלון היה מחוץ לרכב. נטען כי בתום האירוע הנאשם נכנס לרכבו ונסע מהמקום, ואילו כהן ניסה לתקוף שוב את המתלון, אשר שכב מחוסר הכרה על האלונקה בדרך לאמבולנס. נטען כי הנאשם הכה את המתלון במכות אגרופ ורק לאחר מכן המתלון הוטח לקרקע, כך שהנאשם לא היה חלק מהתוקפים כשהמתלון היה שכוב על הרצפה, וניסה לבעוט בו כשלא היה במצב שכיבה. לעומתו, כהן הכה את המתלון כאשר היה מנוטרל.

נטען כי בעניינו של כהן יצר ביהמ"ש 3 אבחנות בינו לבין יתר הנאשמים, אשר נוגעות גם לנאשם. האבחנה הראשונה היא שלא היה חלק מההתארגנות המוקדמת, דבר שנקבע בעניינו של כהן, ולכך נפקות בעת קביעת מתחם העונש ההולם. האבחנה השנייה נוגעת להגעה למקום באופן אקראי, כאשר כהן הגיע למקום לצרכי בילוי ואילו הנאשם הגיע למקום בעת נסיעה לבית חמותו. האבחנה השלישית נוגעת לסברה בזמן אמת כי המתלון מנסה לבצע פיגוע דריסה. נטען כי אין מחלוקת כי הנאשם סבר כי מדובר בפיגוע דריסה, בשונה ממרבית המעורבים האחרים, אשר הבינו כבר מתחילה כי אין מדובר בפיגוע. נטען כי בגזר הדין של כהן, נקבע כי לא ניתן לייחס לו שימוש בשוקר והכאה בעזרת אלות וקורקינט. נטען כי מצפייה בסרטונים עולה כי הנאשם לא היה חשוף לכך כלל.

נטען כי גזר הדין בעניינו של כהן ניתן לאחר ההחמרה בעונשו של אוחנינה בערעור שהוגש לבית המשפט העליון, כאשר במסגרת גזר הדין בעניינו של כהן נקבע כי מעשיו של אוחנינה חמורים יותר, בשל האבחנות שפורטו לעיל, ועל כן נגזרו 15 חודשי מאסר בעניינו של כהן, לעומת 20 חודשי מאסר בעניינו של אוחנינה כפי שנקבע בערעור.

לעניין תסקיר נפגע העבירה, נטען כי סעיף 187(ג) לחסד"פ מצווה כי תסקיר יערך רק אם עורך התסקיר קיבל הסכמתו של המתלון לעריכתו וביחס לתיק זה לא התקבלה הסכמתו של המתלון. נטען כי הסכמת המתלון ניתנה במסגרת הליך אחר, שעניינו נאשמים שונים בכתבי אישום נפרדים, שיוחסו להם מעשים שונים בתכלית. צוין כי לאחרים יוחסו עבירות ממניע גזעני, בשונה מהנאשם.

ב"כ הנאשם הפנו לפסיקה אשר לשיטתם מלמדת על מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים וכן התייחסו לפסיקה שהוגשה מטעם ב"כ המאשימה.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען כי למרות שלא יוחסו לו עבירות לפי חוק המאבק בטרור, הנאשם מוחזק במעצר בתנאים קשים כשל עצור בטחוני מזה 18 חודשים, באגף הפרדה, וזאת לאורך תקופת מעצרו, ושווה בתאו 23 שעות ביממה. נטען כי נמנעו מהנאשם ביקורים במשך תקופות מסוימות, ולאחר שכבר הותרו, הם נעשו במסגרת "ביקורים סגורים" מאחורי חלון זכוכית. צוין כי שיחות הטלפון של הנאשם הוגבלו

במשך כל התקופה רק לאשתו ולילדיו.

נטען כי מלבד הרשעתו האחרונה של הנאשם משנת 2020, יתר הרשעותיו ישנות יחסית; מהשנים 2006, 2008 ו-2013, כאשר הרשעתו האחרונה מתייחסת לעבירות שבוצעו בשנים 2017-2019. צוין כי העבירות נשוא הרשעתו האחרונה אינן עומדות ברף חומרה גבוה. נטען כי עד למעצרו הנוכחי, לקח הנאשם חלק בהליך שיקומי טיפולי במסגרת עבודות השירות ושירות המבחן, שיתף פעולה ופנה מיוזמתו להליך טיפולי פרטי. נטען כי הנאשם נטל אחריות והודה לפני תחילת משפטו, מבלי שגובשה הסכמה עונשית בין הצדדים.

הנאשם אב ל-4 ילדים, בגילאים: 16, 11, 6.5 ו-5.5. נטען כי חרב עולמם של ילדיו הקטינים של הנאשם המתגוררים עמו. הנאשם הינו אב דומיננטי וילדיו עוברים טלטלה רגשית המשפיעה על בריאותם, בתו אף ניסתה לפגוע בעצמה, ושניים מילדיו מטופלים במרכז לבריאות הנפש והומלץ להם על נטילת תרופות פסיכיאטריות.

לעניין ניכוי ימי מאסרו של הנאשם, בשל הפקעת עבודות השירות, נטען כי בהתאם להוראות סעיף 51(א)(1) לחוק העונשין, לבית המשפט נתון שיקול דעת באם לחפוף או לצבור עונשים, וכי שיקול דעת זה מסור לו גם אם מדובר בעונש מאסר שרוצה בגין הפסקה מנהלית של עבודות השירות. נטען כי הנאשם ריצה את תקופת ההפקעה בתנאים של עציר ולא של אסיר, ובשל כך, בין היתר, נמנעו ממנו חופשות, היכולת לצאת לאגפי עבודה ושחרור מנהלי או שליש, תוך שנטען כי אילו היה מרצה את עבודות השירות כאסיר, היה זכאי לקיצור מנהלי.

נטען כי ככל שייפסק פיצוי לטובת המתלונן, הוא צריך להיות פרופורציונלי למעשה של הנאשם. בית המשפט התבקש להתחשב במצב הכלכלי הקשה אליו נקלעה משפחת הנאשם מיום מעצרו.

אשר להפעלת המאסר המותנה, נטען כי התנאי שנקבע לפיו יופעל ככל שהנאשם יבצע את "העבירות בהן הורשע" אינו כולל תנאי כללי שעניינו עבירות אלימות, ועל כן הכלל כי "גדול מכיל קטן" אינו חל בעניינו.

8. הנאשם עצמו הביע התנצלות בפני אשתו, ילדיו ו"כל מי שנפגע מהסיפור הזה, ועל ההטעיה שלא הבנתי נכון". הנאשם ציין את תנאי מעצרו הקשים, שכוללים שלושה בחדר ויציאה לחצר למשך שעה אחת בלבד מדי יום. הנאשם ביקש סליחה על מעשיו וביקש את התחשבות בית המשפט עקב מצב ילדיו.

דין ומסקנות

קביעת מתחם העונש ההולם

9. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של נאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה למעשי העבירות שביצעו הנאשמים, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי ענישתו תחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל (18.7.2013); ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (14.7.2013); ע"פ 1323/13 חסן נ' מדינת ישראל (5.6.2013)).

10. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. על מנת ליישמו אביא בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם; נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, מידת אשמו של הנאשם ובמדיניות הענישה הנהוגה (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)).

11. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לגזור עונשו של נאשם אשר הורשע במספר עבירות, עליו לבחון תחילה האם העבירות שבוצעו מהוות אירוע אחד או שמא במספר אירועים נפרדים. ככל שמדובר במספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע (יחד עם הקביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או לחלופין עונש כולל לכלל האירועים שבנדון (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין; ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (5.8.2013)).

בענייננו אין מחלוקת כי המדובר במסכת עבריינית אחת, כאשר מדובר ברצף מקרים שיש ביניהם קשר ענייני הדוק והם חלק מתוכנית עבריינית אחת שבוצעה ממניע אחד. לכן אקבע מתחם ענישה הולם לאירוע כולו, בנסיבות ביצועו, ואגזור את עונשו של הנאשם, בהתחשב בעבירות בהן הורשע (ראו: ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014); ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.2014); ע"פ 5643/14 אחמד עיסא נ' מדינת ישראל (23.6.2015); סע' 40ג(א) ו-40ג(א) לחוק העונשין).

12. הנאשם הורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)+(2) לחוק העונשין, שלצידה עונש מרבי של 14 שנות מאסר; וניסיון לחבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 ביחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, שלצידה עונש מרבי של 5 שנות מאסר.

13. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות הינם זכותו של אדם להגנה על

חיו ובריאותו, הזכות לאוטונומיה על הגוף, שלמות הגוף והנפש, כבוד האדם; הגנה על הביטחון האישי ובכלל זאת הזכות להימצא בבטחה במרחב הציבורי; הגנה על הסדר הציבורי, שלום הציבור וביטחונו מפני מעשי אלימות מכל סוג.

בתי המשפט עמדו לא אחת על חומרתן של עבירות אלימות והתופעה הבזויה של נקיטה באלימות. כך, בין היתר, בע"פ 5753/04 **מדינת ישראל נ' ירון רייכמן** (7.2.2005) נקבע כי:

"תופעה נוראה זו פשתה בחברתנו, הייתה כמחלה ממארת, וחובה היא המוטלת עלינו, על בית-המשפט, להעלות תרומתו למלחמה קשה זו. מלחמה היא שאסור לעשות בה ויתורים, שאם נוותר ונסלח תתגבר התופעה ותלך. חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים. בבואנו לגזור עונשים על עבריינים כמשיב שלפנינו, שומה עלינו לשוות נגד עינינו לא רק את המשיב ואת צורכי שיקומו; לא רק את משפחתו הסובלת בשל מעשיו; אלא גם את הנפגעים ממעשיו של המשיב ואת הנפגעים ממעשים-בכוח שייעשו אם לא נגיב בחומרה על מעשים כמעשה המשיב".

כב' השופט נ' הנדל קבע בע"פ 6910-09 **איברהים הדרה נ' מדינת ישראל** (9.5.2010), כך:

"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העיתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח 'למען יראו וייראו'".

בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה הגלומה בהתפרעויות המונים, אשר מציבות סכנה ישירה וממשית לחיי אדם, ואף עלולות להוביל לפגיעות רציניות בגוף ורכוש, בדומה למעשים שאירעו במקרה זה (ראו למשל: ע"פ 3982/22 **מדינת ישראל נ' מוחמד חג'וג'** (27.10.2022) (להלן: **"עניין חג'וג'";** ע"פ 901/22 **מדינת ישראל נ' מוחמד אסווד** (24.2.2022); ע"פ 2285/05 **מדינת ישראל נ' אסחאק חמד** (5.12.2005)).

14. **הערכים החברתיים המוגנים** בעבירת **חבלה במזיד ברכב** הינם שמירה על שלום הציבור, תחושת הביטחון, שלמות הנפש, הגנה על רכוש, קניינו, ביטחונו ופרטיותו של כל אדם, והציבור בכללותו.

יפים בהקשר זה דברי כב' השופט א' שוהם ברע"פ 6800/13 **אסף קסטיאל נ' מדינת ישראל** (26.11.2013):

"מדברי ההסבר לתיקון 28 לחוק העונשין, עולה כי התפיסה העקרונית, להבדיל מהיישום

הקונקרטי, אשר עמדה לנגד עיני המחוקק הייתה, בראש ובראשונה, הגברת ההגנה על כלי רכב, מפאת חשיבותם לפרט. וכך נאמר בדברי ההסבר להצעת החוק: 'כלי הרכב בהרבה מובנים דומה מאוד לביתו של האדם. הוא משמש גם אמצעי עבודה וכלי עבודה עבור הרבה אנשים. במובנים רבים הרכב הוא שלוחת ביתו של הפרט'."

15. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה דנא הינה גבוהה. הנאשם ביצע את העבירות יחד עם אחרים, כולם יחד כנגד המתלון לבדו, ומעשיהם גרמו לו לנזקים הקשים המתוארים לעיל. בנוסף לפגיעה המתוארת בגופו של המתלון, ובהמשך לאמור, הנאשם אף ניסה לגרום לנזק לרכבו של המתלון בכך שניסה לעקור את דלת הרכב ממקומה.

16. בבחינת **נסיבות הקשורות בביצוע העבירות** (סעיף 40ט לחוק העונשין), עולה מכתב האישום, כי ברקע למעשים האלימים התנהל מבצע "שומר החומות", שבמהלכו האוכלוסייה האזרחית במדינה הייתה נתונה תחת מתקפה של אלפי טילי קרקע-קרקע. בתוך מצב ביטחוני מורכב זה, החלה התארגנות ברשתות החברתיות לפגוע באזרחים ערבים ובעסקים בבעלות אזרחים ערבים בטיילת בבת ים, ועשרות אנשים הגיעו לטיילת לצורך כך. הפורעים ניפצו חלונות של בתי עסק בבעלות אזרחים ערבים וקראו קריאות חוזרות ונשנות לפגיעה בערבים. אולם, אין מחלוקת כי הנאשם לא לקח חלק בהתארגנות מקדימה זו, אך יש חשיבות לרקע שקדם לביצוע העבירות. העובדה שהמעשים האלימים בוצעו במהלך מבצע "שומר החומות", בנסיבות ביצועם כמפורט בכתב האישום, ואף שהנאשם לא הורשע בביצוע אותן עבירות ממניע גזעני, מוסיפה נדבך של חומרה למעשים בכללותם.

המתלון הגיע לטיילת ברכבו 2 דקות בלבד לאחר שהגיע אליה הנאשם ועצר רכבו בפקק תנועה. לאחר שנשאל, השיב המתלון שהוא ערבי, ואז הוטח לעברו אגרוף והתוקף צעק "הנה ערבי, הנה ערבי". המתלון ניסה לברוח מהפורעים תוך כדי נסיעה ברכבו, אלא שאז התנגש ברכב מאחוריו ובעקבות זאת ניסה לברוח בנסיעה מהירה וכך התנגש ברכב נוסף ולא הייתה לו דרך מילוט. הנאשם יצא מרכבו ורץ למקום ההתנגשות. לאחר אותה התנגשות תקף הנאשם את המתלון בצוואת עם עשרות אחרים, אשר הוציאו את המתלון בכוח מרכבו, חשמלו אותו בשוקר, הפילו אותו לרצפה והיכו אותו באגרופים, בבעיטות ובאלה טלסקופית, אף לאחר שניסה לקום. בנוסף, המתלון הותקף באמצעות שוקר חשמלי והוטח בפניו קורקינט חשמלי. הנאשם עצמו הכה את המתלון 5 מכות אגרוף בראשו ובכתפו. בהמשך, לאחר שהמתלון הוטח לקרקע וניסה לקום, הנאשם ניסה לבעוט בגופו. התקיפה המתוארת הופסקה על ידי עוברי אורח.

לאחר תקיפת המתלון, חבלו אחרים ברכבו של המתלון, ניפצו שמשות, שברו מראות, זרקו חפצים על הרכב, ניסו לעקור את דלתותיו וגנבו ממנו רכוש. הנאשם עצמו ניסה לחבול ברכב בכך שדחף את אחת מדלתות הרכב בעוצמה בניסיון לעקור אותה ממקומה.

לנאשם לא יוחסה עבירה של התפרעות או עבירות ממניע גזעני, אולם לא ניתן להתעלם מקיומן כרקע למעשיו.

בעניין חג'וג' נקבע, בין היתר, כי:

"יש מקום ליתן משקל לכך שהעבירות האמורות בוצעו במהלכו של מבצע 'שומר החומות', עת שהאוכלוסייה האזרחית במדינת ישראל הייתה נתונה למתקפת רקטות, במקביל לגל של הפרות סדר והתפרעויות אלימות, שבמסגרתו הותקפו כוחות הביטחון, וכן אזרחים יהודים וערבים (כפי שתואר בכתב האישום המתוקן), ואף לכך יש השפעה על חומרת העבירות שביצע המשיב ממניע של גזענות".

מהנסיבות שהוצגו עלה כי למעשי הנאשם לא קדם תכנון. הנאשם נקלע למקום, ולא הוצגו ראיות כי היה ער להתארגנות שפורסמה ברשתות החברתיות לפגוע באזרחים ערבים ובעסקיהם או שנחשף לתכנים גזעניים שהובילו אותו לפגוע דווקא באזרחים ערביים. מדובר אפוא בהצטרפות ספונטאנית מצד הנאשם לאחרים, למראה ההסתערות האלימה על המתלונן. הנאשם לא הגיע למקום במטרה לפגוע בערבים או להזיק לרכושם.

נשמעה הטענה כי הנאשם תקף את המתלונן, משום שסבר כי מדובר במפגע המנסה לבצע פיגוע דריסה. ככל שכך היה, הרי שמדובר בנסיבה מקלה ביחס לאחרים, אשר תקפו וחבלו בעודם ערים לכך שאין מדובר במפגע, כשכל רצונם לפגוע באדם אך בשל מוצאו, על רקע גזעני לאומני. ברם, אף אם סבר הנאשם כי מדובר בפיגוע דריסה מצד המתלונן, הרי נקיטה בפעולות אלימות נגדו, כפי המתואר, שעה שאין חולק כי באותה נקודת זמן המתלונן הותקף על ידי עשרות אחרים, נפגע קשה ולמעשה נוטרל מלבצע כל מעשה, הרי שמדובר במי שלא היווה סכנה לאיש. מעשיו של הנאשם, כמי שהיכה את המתלונן במכות אגרוף בראשו ובכתפו, ניסה לבעוט בו בעודו שרוי על הקרקע מוכה וחבול, ואף לאחר מכן לנסות לעקור את דלת רכבו - הן פעולות הראויות לגינוי, העומדות בסתירה לאמות מידה מוסריות וערכי היסוד של מדינת ישראל, ולבטח לא ניתן להצדיקם באמתלה שהנאשם ביקש למנוע מהמתלונן לפגוע באחרים. הנאשם אף לא פעל להזעיק את כוחות הביטחון למקום.

אמנם, חלקו היחסי של הנאשם במכלול התקיפות הרבות כנגד המתלונן ורכושו לא היה העיקרי. אולם, יש מקום לתן משקל לחומרתו הכללית של האירוע, שבה הנאשם לקח חלק פעיל, ובנסיבות המתוארות אין מקום לדקדק בהבחנות בין חלקו של כל אחד מהמעורבים. באשר לנאשם עצמו, חלקו במתן מכות האגרוף וניסיון עקירת דלת הרכב, כפי המתואר, עיקרי כשלעצמו ומקבל נופך של חומרה לנוכח השתלבותו בהמון האלים כנגד גופו ורכושו של המתלונן.

לא נפגעה יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשיו או את משמעותם, והוא לבטח יכול היה להימנע ממעשיו, אשר נפסקו בזכות התערבות עוברי אורח. לא נשמעה כל טענה אודות קרבה לסייג לאחריות פלילית ביחס לנאשם.

יש לציין את הנזקים הפיזיים והנפשיים הקשים שנגרמו למתלון ולבני משפחתו בעקבות מעשי כלל המעורבים, ובתוך כך מעשיו של הנאשם בהם הורשע. הנזקים הגופניים שנגרמו למתלון כללו שברי ריסוק באף, שברים בארובות העין, שברים בשיניים, חתכים עמוקים בפנים ובראש, שטפי דם בפנים ובראש, חבלות וחתך בחזה אשר יצרו חזה אוויר ובצקת בגרון. ההשפעות הקשות של פגיעות אלה עולות מהמסמכים הרפואיים שהוגשו בעניינו של המתלון (ת/1, ת/4). נוסף לאלו, מתסקיר המתלון נלמדת הפגיעה הקשה בנפשו של המתלון וההשפעות הרוחביות על חייו, ובתוך כך קשייו להמשיך בשגרת חייו בשל מצבו הפיזי והנפשי, עודנו סובל מכאבים על אף שהותר לו ליטול קנאביס רפואי. המתלון מוצף חרדות ופחדים ומתקשה לישון בלילות. נמסר כי המתלון אף ניסה לשלוח יד בנפשו. דומני כי הנזק הפוטנציאלי למעשים בכללותם היה יכול להביא למותו של המתלון, לולא אחרים הביאו להפסקת מסכת ההתקפות נגדו. ברי כי אין לייחס לנאשם את מלוא הנזקים שנגרמו למתלון במהלך האירוע, שכן לקחו בו חלק עשרות מעורבים, שזהות חלקם אף אינה ידועה למאשימה. עם זאת, משהורשע הנאשם בביצוע עבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות בצוותא, הנאשם בחר לחבור למעורבים האחרים שפגעו במתלון ועל כן תוצאות האירוע כולו מלמדות על חומרת מעשיו. נתתי דעתי לחלקו המסוים של הנאשם במעשים, והם מכות האגרוף שהפליא במתלון, וניסיונו לבעוט בגופו ולעקור דלת רכבו.

על אף שחלקו היחסי של הנאשם מצומצם יחסית, מוצא אני להפנות לקביעתו של כב' השופט ע' פוגלמן בעניין אסווד, לפיהם **"כאשר מדובר בעבירות שמבוצעות על ידי המון מתפרע יש לתת לכך משקל מועט. במצבים אלה, אחריותו של המשיב אינה נקבעת אך על פי תרומתו הישירה לאירוע, אלא מתוך ראיה רחבה יותר של מטרתו המשותפת של ההמון שהוא היה חלק ממנו"**.

לבסוף, יש לציין את פסיקת בית המשפט העליון בע"פ 577/22 מדינת ישראל נ' להב נאוגרקר אוחנינה (6.3.2022), שם נידון האירוע מושא כתב האישום, וכך קבע כב' השופט י' אלרון:

"האירוע בו המשיב נטל חלק הוא מביש ומקומם - בעיצומו של מבצע 'שומר החומות' כאשר משאבי כוחות הביטחון מוקצים לצרכי הגנה על ביטחון המדינה ואזרחיה, התגבשה חבורת פורעים, ביניהם המשיב, על מנת לפגוע באזרחים תמימים, וזאת אך ורק על רקע היותם בני המגזר הערבי."

בעוד שמובן כי אין להטיל את מלוא כובד משקלו של אירוע קשה זה על כתפי המשיב - מעשיו כשלעצמם מגלמים חומרה של ממש. המשיב ירק על המתלון, ניפץ את השמשה האחורית של רכבו וגנב חפצים ממנו. חלקו המשמעותי במעשים שקדמו לאירוע התקיפה ודבריו עת שרואיין, מוספים אף הם לחומרת מעשיו, בין היתר, מאחר שהם מלמדים היטב על הלך רוחו בעת האירוע ועל שהניע אותו לבצעם.

המסר העונשי שיש להשמיע באופן חד וברור הוא כי מעשים מעין אלו, הנעשים על רקע גזעני, הם מן החמורים שבדין ויש להוקיעם מכל וכל - בין אם מדובר בקורבן מהמגזר היהודי, ובן אם הקורבן משתייך למגזר הערבי, כבענייננו."

17. בחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** במקרים דומים לאלו של הנאשם, מעלה מנעד רחב של ענישה, תלוי נסיבות ה"עושה" ו"המעשה", לרבות האמצעים בהם נעשה שימוש, האם מדובר באירוע מתוכנן או ספונטני, הרקע למעשה, האם קדמה התגרות מצד המותקף, הנזק הגופני והנפשי שנגרם ונסיבות נוספות המשפיעות על הענישה. במרבית המקרים הוטלו עונשי מאסר מאחורי סורג ובריא לתקופות משמעותיות. כך למשל:

א. ע"פ 2313/22 **ווסים סרור נ' מדינת ישראל** (7.11.2022) - נאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בעבירת מעשה טרור של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(א) בצירוף סעיף 379 לחוק העונשין יחד עם סעיף 37 לחוק המאבק בטרור. המתלונן, בעל חזות יהודית דתית עמד ב"פקק". אנשים אשר התגודדו במקום וזיהו אותו כ"יהודי" החלו לתקוף אותו ואת רכבו בשל כך, בין היתר באמצעות ידיו אבנים, בעיטות ומכות. המתלונן יצא מהרכב והחל להימלט על נפשו, אך חלק מהפורעים רדפו אחריו, הפילו אותו לקרקע והיכו אותו בכל חלקי גופו. בעוד המתלונן שרוע על הקרקע, הנאשמים הצטרפו לפורעים כך שנאשם 1 בעט במתלונן והיכה אותו ברגליו באמצעות קסדת אופנוע ונאשם 2 בעט ברגליו בסך הכל 4 בעיטות. לאחר שהנאשמים עצבו את המתלונן, הפורעים המשיכו להכותו ואף הציתו את רכבו. למתלונן נגרמו חבלות, חתך בראשו וכאבים בכל חלקי גופו. המעשים בוצעו במהלך ימי הרמדאן. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין **2.5 לבין 7 שנות מאסר**. הובאו בחשבון גילם הצעיר של הנאשמים, היעדר עבר פלילי, הודאתם והבעת החרטה. על הנאשמים נגזרו **34 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמים על חומרת העונש.

ב. ע"פ 577/22 **מדינת ישראל נ' להב נאוגרקר אוחנינה** (6.3.2022) - נאשם הורשע במסגרת הסדר בתום הליך גישור בעבירות של הסתה לאלמות לפי סעיף 144ד2(א) לחוק העונשין, שתי עבירות של הסתה לגזענות לפי סעיף 144ב לחוק העונשין, התפרעות ממניע גזעני לפי סעיף 157 רישא יחד עם סעיף 144 לחוק העונשין וחבלה במזיד ברכב ממניע גזעני לפי סעיף 413 יחד עם סעיף 29 וסעיף 144 לחוק העונשין. אוחנינה הינו אחד המשתתפים באירוע מושא כתב האישום בהליך זה. להבדיל מהנאשם שלפני, אוחנינה הגיע לטיילת בבת ים לאחר שנודע לו ברשתות החברתיות על ההתארגנות לפגוע באזרחים ערבים ובעסקים בבעלותם ועל מנת ליטול בה חלק. אוחנינה הגיע למקום ותרם לשלהוב הרוחות שבאה לידי ביטוי בעלייתו על דלפק מחוץ למסעדה והשמיע קריאות מסיתות-גזעניות. אוחנינה זרק בקבוקי שתיה וכיסאות אל חלונות מסעדה, נכנס למסעדה הפרוצה נטל בקבוקי שתיה וחילק לפורעים. בשלב מסוים, נטל לידו את דגל ישראל, ותוך שהוא אוחז בו עלה על דלפק וקרא פעם נוספת לעבר קהל הפורעים קריאות - "מוות לערבים". לאחר שהמתלונן הגיע למקום ברכבו וארעה ההתנגשות ברכבו כמתואר בכתב האישום כאן, חבל אוחנינה, יחד עם אחרים, ברכבו של נפגע העבירה. אוחנינה זרק לעבר הרכב בקבוק וניפץ את השמשה השמאלית אחורית, ירק על המתלונן עת שכב פצוע על הקרקע וגנב חפצים מרכבו. בנוסף לכך, אוחנינה השמיע מסרים אלימים וגזעניים באוזני כתב "כאן 11". בית המשפט המחוזי לא ראה באוחנינה דמות מרכזית או משמעותית, וזאת בשים לב לרמת אלימות הקונקרטי והיעדר השפעה על ציבור גדול, ובין היתר העובדה שלא היה מיוזמי האירוע. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של אוחנינה נע בין **12 לבין 28 חודשי מאסר**. הובאו בחשבון גילו הצעיר

בעת ביצוע העבירות (20), נתוניו הקשים והמורכבים, הודאתו, הבעת החרטה, רישום פלילי ללא הרשעה מבית משפט לנוער והעובדה שדובר במאסרו הראשון. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על חומרת העונש, וקבע כי אין בנמצא שיקולי שיקום של ממש, הפגיעה בערכים המוגנים מוחשית וברף הגבוה, הצורך בהרתעת היחיד והרבים שריר וקיים והפגיעה במתלונן ובכבודו כתוצאה ממעשיו של אוחנינה קשה מאד ועל כן מדובר במעשה המחייב ענישה הולמת. בית המשפט העליון העמיד את עונשו של אוחנינה על **20 חודשי מאסר בפועל**, חלף 12 חודשי מאסר שגזר בית המשפט המחוזי, **מאסר מותנה ופיצוי בסך 2,000 ₪**.

ג. ע"פ 159/22 **מדינת ישראל נ' עודי אבו תאיה** (2.3.2022) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות ממניע של גזענות או עוינות כלפי ציבור לפי סעיף 334 בצירוף סעיפים 335 ו-144 לחוק העונשין. בתקופת חג הרמדאן התרחשו ברחבי ירושלים אירועים רבים של תקיפות, מעשי אלימות וידי אבנים על רקע לאומני וגזעני. אירועים אלו כוונו כלפי אזרחים בעלי חזות יהודית, אנשי כוחות הביטחון וכלי רכב בעלי סממנים המצביעים על כך שהם בבעלות יהודית. נפגעי העבירה צעדו כשהם לבושים בלבוש "יהודי חרדי" וכיפות על ראשיהם. באותה עת, הנאשם נהג ברכבו ומשהבחין בהם, יצא מרכבו והלך לעברם בעודו מחזיק בחפץ חד, לאחר שיח עם נפגעי העבירה, צעק הנאשם "אללה הוא אכבר" והיכה אותם בפניהם באמצעות החפץ החד. אחד מנפגעי העבירה שלף אקדח שנשא ברישיון וכיוון אותו לעבר הנאשם, ונפגעי העבירה השכיבו אותו על הקרקע לצורך עיכובו ומסירתו לידי המשטרה. כעבור מספר דקות, החלה במקום התקבצות של צעירים ערבים שקראו קריאות לעבר נפגעי העבירה ופעלו על מנת למלט את הנאשם מידיהם. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין **10 לבין 16 חודשי מאסר**. בית המשפט המחוזי קבע כי הפגיעה בנפגעי העבירה הייתה מצומצמת וכי אין לפסוק פיצוי לטובתם. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש, תוך שקבע כי נסיבות האירוע אינן מלמדות על צורך להקל עם הנאשם וכי מדובר בתוקפנות ובריונות ממניע גזעני. צוין כי כאשר מדובר בעבירות שבוצעו ממניע גזעני נדחים ככלל שיקולי ענישה אחרים, ובהם נסיבות אישיות ושיקולי שיקום. נקבע כי קיימת הצדקה ברורה לפסוק פיצוי לזכות נפגעי העבירה. מבלי למצות עמו את הדין, בית המשפט העליון העמיד את עונשו של הנאשם על **22 חודשי מאסר בפועל**, חלף 11 חודשי מאסר שגזר בית המשפט המחוזי, **מאסר מותנה ופיצוי לכל אחד מנפגעי העבירה בסך של 20,000 ₪**.

ד. ע"פ 901/22 **מדינת ישראל נ' מוחמד אסווד** (24.2.2022) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של התפרעות שסופה נזק ממניע גזעני לפי סעיפים 157 רישא, 144 ו-29 לחוק העונשין; הסגת גבול כדי לעבור עבירה ממניע גזעני לפי סעיפים 447(א), 144 ו-29 לחוק העונשין; היזק בזדון ממניע גזעני לפי סעיפים 452, 144 ו-29 לחוק העונשין; והתפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין. על רקע מבצע "שומר החומות", רעולי פנים הציתו דלת מלון, ובעקבות זאת פרצה דליקה. כחצי שעה לאחר מכן, הגיעו רעולי פנים אל סמוך למלון על מנת לזרוע בו הרס, בידועם כי המלון בבעלות יהודים, מתוך מניע של גזענות. כעשרים שניות לאחר שנכנסו רעולי הפנים למלון, נכנס למלון הנאשם, בידועו כי המלון בבעלותו של יהודי ומתוך מניע של גזענות, על מנת

להצטרף למעשי ההתפרעות. הנאשם, בצוותא עם רעולי הפנים, הוסיף וזרע הרס במלון וסימן בידו לאחרים לחפש את מקליט הווידאו הדיגיטלי של המלון. לאחר כדקה, יצא מהמלון. חלק מהאחרים הציתו אש במלון בעקבות זאת פרצה שריפה שכתוצאה ממנה נגרם מותו של אחד מאורחי המלון. עוד הורשע הנאשם בכך שבמסגרת עימותים בין שוטרים למתפרעים, יצא הנאשם מביתו, הלך לכיוון ההתפרעות ולקח בה חלק, בעת שאחרים התפרעו וידו אבנים לעבר השוטרים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 10 לבין 45 חודשי מאסר** ביחס לאישום הראשון **ובין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר** ביחס לאישום הנוסף. הובאו בחשבון הודאת הנאשם בשלב מוקדם של ההליך, גילו הצעיר והיעדר עבר פלילי. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולות העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על **22 חודשי מאסר בפועל**, חלף 12 חודשים שגזר בית המשפט המחוזי, **מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪**. משנקבע כי עונשו של הנאשם אינו הולם את חומרת מעשיו, בית המשפט העליון לא מצא לקבוע את גבולותיו המדויקים של המתחם.

ה. ע"פ 8538/18 **אחמד פרוך נ' מדינת ישראל** (7.1.2019) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני. הנאשם ואחר תקפו שני נערים מהעדה החרדית, כעבור כמחצית השעה חסמו הנאשם והאחר את דרכם של הנערים מלפנים ומאחור, האחר קשר את פאותיהם של הנערים אלה לאלה ואילץ אותם לחזור על דבריו בגנות מדינת ישראל וגופיה ושבחים לארגון החמאס. הנאשם אמר לנערים כי בכוונתם לחטוף אותם והחל לגרור אחד מהם במורד הרחוב. הנאשם תפס את אחד הנערים בצווארו ואילץ אותו לנשק את ידי האחר ואת רגליו וכן בעט בנערים תוך שהוא מתעד את הדברים במכשיר הטלפון שלו. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 12 לבין 30 חודשי מאסר**. בית המשפט העליון קיבל את ערעור הנאשם על חומרת העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על **15 חודשי מאסר בפועל**, חלף 20 חודשי מאסר שגזר בית המשפט המחוזי. עם זאת, נקבע כי למרות היות מתחם העונש ההולם מחמיר בהשוואה לפסיקה הנהוגה, הוא הולם את מעשה העבירה.

ו. ע"פ 3183/16 **שלמה עפרי נ' מדינת ישראל** (8.3.2017) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ממניע גזעני לפי סעיפים 380 ו-382(א) בצירוף סעיף 144 לחוק העונשין והיזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק העונשין. הנאשם ואחיו קיללו את נפגעי העבירה ואמרו להם שלא יעבדו במקום מכיוון שהם ערבים. הנאשם ואחיו יצאו מרכבם, אחיו נטל מקל שעמו עבד אחד מנפגעי העבירה ושבר אותו. בתגובה, ברחו נפגעי העבירה מהמקום ולאחר מספר דקות שבו. הנאשם ואחיו קראו לאח נוסף כדי שסייע להם "לריב עם ערבי". השלושה שבו למקום כשהאחים מצוידים באלה מברזל ובאקדח גז. הנאשם נטל את דלי הצבע עמו עבדו נפגעי העבירה ושפך אותו. הנאשם ואחיו רדפו אחרי אחד מנפגעי העבירה, נכנסו בעקבותיו לחנות, עקרו את דלת תא השירותים אליו נכנס והלמו בו באמצעות אלת ברזל ויעה. בהתפרצותם לחנות הפילו השלושה סחורה ממדפי החנות ואמרו לבעל החנות כי "הערבי ישלם על הנזק שגרם". בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 8 לבין 24 חודשי מאסר**, ונמנע מלהתערב בטווח הענישה שהוסכם על ידי הצדדים, אשר הוגבל ל-15 חודשי מאסר. הובאו בחשבון בין היתר נטילת האחריות מצדו של הנאשם והאמפתיה שהביע כלפי נפגעי העבירה, היעדר

עבר פלילי ונסיבות חיים קשות. על הנאשם נגזרו **8 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 1,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

ז. ע"פ 193/14 **פאדי נסראללה נ' מדינת ישראל** (26.10.2014) - נאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות הבאות: חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין; תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274 לחוק העונשין; הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין; והתפרעות שסופה נזק לפי סעיף 157 רישא לחוק העונשין, כל אלה בצוותא, בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין. יצוין כי הנאשם זוכה מעבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף (1)305 לחוק העונשין. חייל עלה על אוטובוס כשהוא נושא עמו נשק מסוג M-16, במטרה להרוג נוסעי האוטובוס. שעה שעצר האוטובוס בתחנה, החל החייל לירות בנוסעי האוטובוס ללא הבחנה מטווח קצר עד שהופסק ע"י מקצתם. חלק מנוסעי האוטובוס ועוברי אורח השתלטו על החייל ונטלו את נשקו. שוטרי משטרת ישראל שהוזעקו למקום אזקו אותו ונשקו נמסר להם. בזמן הירי הספיק החייל להרוג את הנהג ושלושה נוסעים. עם היוודע דבר האירוע, החל המון רב להתאסף סביב האוטובוס, אנשים נכנסו לאוטובוס ותקפו את החייל בכך שבעטו בו והטיחו בו אבנים וחפצים, וכן הושלכו אבנים לעבר האוטובוס, שחלקם פגעו בחייל ובשוטרים. בנוסף, נשפך חומר דליק לתוך האוטובוס, ואנשים מקרב ההמון תקפו את החייל ואת השוטרים, כתוצאה מהתקיפות בשלב זה מת החייל. במסגרת הכרעת הדין נקבע כי הנאשם יידה אבנים לעבר השוטרים והחייל, וכי האבנים פגעו באוטובוס. עוד נקבע כי הנאשם תקף שוטרים בבעיטות ואגרופים ובעט ברגליו של החייל, עת היה מודע לכך שהוא חי, וזאת בשלב שלפני שפיכת החומר הדליק. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין מאסר קצר לבין חמש שנות מאסר**. הובאו בחשבון, בין היתר, התמשכות ההליכים וחלופי הזמן מאז האירועים (כשמונה שנים), זיכוי מעבירת ניסיון הרצח, עברו הפלילי המכביד לרבות מאסר שריצה לאחר האירוע, היעדר נטילת אחריות על ידו והיעדר המלצה טיפולית מטעם שירות המבחן. נגזרו **18 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה**. ערעור הנאשם על הכרעת הדין ועל חומרת העונש נדחה.

ח. ע"פ 381/12 **מוחמד טאהה נ' מדינת ישראל** (8.11.2012) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, פציעה בנסיבות מחמירות וחבלה במזיד ברכב. נפגעי העבירה נסעו ברכבם, אנשים זרקו אבנים על הרכב, ובתוך כך כשישה אנשים, ובהם הנאשם, הסתתרו מאחורי פח אשפה גדול וכשחלפה המכונית בסמוך, זרקו הנאשם וחבריו לבנים לעברה ממרחק של מטרים ספורים. נזקים רבים נגרמו למכונית נפגעת העבירה נחבלה ונשרטה. הובאו בחשבון חומרת המעשים מחד, והודאת הנאשם והיעדר עברו הפלילי מאידך. על הנאשם נגזרו **4 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי לכל אחד מנפגעי העבירה בסך של 10,000 ₪**. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש.

ט. ת"פ (מח' ת"א) 15297-06-21 **מדינת ישראל נ' יעקב כהן** (22.6.2022) - נאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בתום הליך גישור בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(2) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין. כהן הינו אחד המשתתפים באירוע

מושא כתב האישום בהליך זה. כהן הגיע לטיילת בבת ים לצורך בילוי. באותה נקודת זמן התקהלו במקום אנשים רבים, וזאת לאחר שדבר ההתארגנות פורסם ברשתות החברתיות, תוך קריאה לפגוע באזרחים עברים ובעסקים בבעלות אזרחים ערבים בטיילת בבת ים, כאשר לא נמצאו ראיות כלשהן לכך שכהן נחשף לאותם תכנים ברשתות החברתיות. במהלך הערב, חלק מהמתקהלים במקום החלו לנפץ חלונות של בתי עסק בבעלות אזרחים ערבים וקראו קריאות חוזרות ונשנות לפגיעה בערבים. כהן, ששהה במקום באותה נקודת זמן, עזב את המקום והחל ללכת בטיילת לכיוון דרום. בהמשך, כאשר המתלונן הגיע למקום וניסה לברוח בנסיעה, תוך שהתנגש ברכבים אחרים, שהה כהן דרומית להתרחשות, אז הגיע למקום עמד על המדרכה וסבר כי מדובר בפיגוע דריסה. כהן הטיח כוס על רכבו של המתלונן ובעט ברכבו. בהמשך לכך, עשרות אחרים תקפו את המתלונן בצוואת, הוציאו אותו מרכבו, חשמלו אותו בשוקר, הפילו אותו לרצפה והכו אותו באגרופים, בבעיטות ובאלה טלסקופית. בנוסף, הוטח בפניו קורקינט חשמלי. במהלך אירוע התקיפה, חלקו של כהן התמצה בכך שבעט במתלונן בפלג גופו העליון. בהמשך, בעת שהמתלונן הובהל באמבולנס על אלונקה, ניסה כהן לתקוף אותו באמצעות ידו, אך נהדף על ידי אחד הנוכחים. בית המשפט המחוזי הביא בחשבון שכהן לא היה חלק מההתארגנות המוקדמת; הגעתו למקום הייתה אקראית ולצרכי בילוי; וסבר בזמן אמת כי המתלונן מנסה לבצע פיגוע דריסה. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 15 לבין 25 חודשי מאסר. כהן הודה וקיבל אחריות על מעשיו, נעדר עבר פלילי, והובאו בחשבון נסיבות חייו. על כהן נגזרו 15 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 15,000 ₪.

י. ת"פ (מח' חי') 53642-05-21 מדינת ישראל נ' רומן לויטן (11.8.2022) - נאשם הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין והחזקת סכין או אגרופן שלא כדין. ברקע למעשים אירועי "שומר החומות", הנאשם הגיע בלא תכנון מוקדם להתפרעות המונית במהלכה קראו המשתתפים קריאות גנאי כלפי אזרחים ערבים, חלקם השליכו אבנים לעבר כלי רכב שחלפו במקום כל אימת שסברו כי נוסעיה הם ערבים. במהלך ההתפרעות, נקלע למקום המתלונן, אזרח ערבי, ואז תקפו אותו מי מהמתפרעים, תוך שהם מכים בו בידיהם וכלי נשק קר ואף דקרו אותו. כוח משטרה נחלץ לסייע למתלונן, הרחיק מעליו את הפורעים ובשלב זה הגיע הנאשם לעבר המתלונן וניסה להכותו באמצעות מוט מתכתי. בטרם הצליח, תפסוהו השוטרים והוא נעצר. בסמוך למעצרו, נמצאה סכין בכיס מכנסי הנאשם, שעל להבה אותו שרידי דם המתאימים לפרופיל DNA של המתלונן. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 27 חודשים לבין 4 שנות מאסר. הובאו בחשבון נסיבותיו האישיות של הנאשם, בהיותו אב לילד קטן, את הקשיים הכלכליים שנבעו מהגבלת חירותו במעצר ממש ובפיקוח אלקטרוני, ועברו הפלילי הישן יחסית בעבירות אלימות. נגזרו 28 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. ערעור הנאשם על חומרת העונש תלוי ועומד (ע"פ 6381/22).

יא. ת"פ (מח' ת"א) 24594-06-21 מדינת ישראל נ' ניסים אזולאי (11.7.2022) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(2) וסעיף 29 לחוק העונשין, ועבירה של חבלה במזיד ברכב ממניע גזעני לפי סעיף 413 יחד עם סעיף

29 בנסיבות סעיף 144 לחוק העונשין. הנאשם צירף תיק נוסף שעניינו שתי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. ברקע למעשים אירועי "שומר החומות", הנאשם ו-2 נאשמים נוספים קשרו קשר להתעמת עם ערבים על רקע לאומני - אידאולוגי וממניע גזעני והגיעו למסגד לצורך כך. עם הגעת הנאשם ואחרים למקום, כ-18 סה"כ, הוצבה ניידת משטרה על מנת לשמור על הסדר והביטחון. המתלונן ישב ברכבו ואכל את ארוחת סיום צום הרמדאן. עם עזיבת הניידת את החניון, קרא אחר לחבורה לנוע, ואלו החלו לרוץ לעבר הרכב תוך ששניים מהמעורבים נשאו סכין ואחד מהם גם גז פלפל. החבורה התקרבה לרכב, תוך צעקות "ערבי, ערבי", אחד מהם הטיח בראשו של המתלונן אבן, אחר ריסס את פניו בגז מדמיע ומי מבני החבורה ידו אבנים גדולות במתלונן, בעוד הנאשם השליך בקבוק זכוכית לעבר הרכב. בתגובה לפגיעות האבנים במתלונן וברכבו, רכן המתלונן לעבר ההגה והשים עצמו כמת. בשלב זה, ובמסגרת הקשר, אחד המעורבים דקר את המתלונן בכתפו השמאלית והחבורה נמלטה מהמקום. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בתיק העיקרי נע בין 25 לבין 50 חודשי מאסר. הובאו בחשבון הודאת הנאשם וקבלת אחריות על ידו, עברו הפלילי הכולל הרשעות בעבירות סחיטה באיומים, איומים, תקיפה סתם, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, חבלה חמורה ועוד כאשר הנאשם ביצע את העבירות כאשר שני מאסרים מותנים מרחפים מעל ראשו, וכן נתוניו האישיים. על הנאשם נגזרו בגין התיק העיקרי 31 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 10,000 ₪.

יב. ת"פ (מח' ים) 7791-06-21 מדינת ישראל נ' ענאן אבו כדיר (3.5.2022) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) ו-(2) בצירוף סעיפים 25 ו-29 לחוק העונשין. המתלונן, בעל חזות חרדית, נסע בשכונת שועפאט אז איבד שליטה ברכבו והתנגש באי תנועה, בעצים ובעמוד תאורה כך שנמנעה ממנו האפשרות להמשיך בנסיעה. נוסף על כך, הוא איבד את סוללת מכשיר הטלפון הסלולארי ולא יכול היה להתקשר למשטרה. המתלונן הבחין במספר מקומיים שבאו לקראתו. מאחר וחשש לחייו, הוציא סכין לחיתוך בשר מתא הכפפות שברכבו, והסתיר אותו בשרוול ידו הימנית. הוא עזב את הרכב והחל לרוץ. אחר הבחין בו, הרים אבן וזרק אותה לעברו. באותה עת, נסעו הנאשם ושלושה אחרים, כשהנאשם נהג ברכב והבחין במתלונן כשהוא רץ מולם על המדרכה בנתיב הנגדי והבחין כי הוא בעל חזות יהודית. הנאשם והאחרים עצרו בנתיב הנסיעה שלהם, יצאו מרכבם ורצו אל עבר המתלונן במטרה לתקוף אותו. הנאשם והאחרים הקיפו את המתלונן והחלו לתקוף אותו בצוואת. המתלונן, אשר חשש לחייו, הניף את הסכין שאחז בידו הימנית ונופף בה לעבר הנאשם והאחרים, דבר שגרם להם להתרחק מעט ואפשר למתלונן לברוח, אלא שהמתלונן נתקל בדבר מה ונפל. מיד לאחר שנפל, הנאשם והאחרים רצו לעברו והמשיכו לתקוף אותו בצוואת, תוך שהם מכים בחגורות לעבר גופו. המתלונן קם ורץ אך הנאשם והאחרים רדפו אחריו, השיגו אותו, אחד מהם היכה אותו בחגורה בגבו ואחד מהם, שאינו הנאשם, נטל אבן והשליך אותה בעוצמה ממרחק של פחות ממטר לעבר פלג גופו העליון. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 לבין 30 חודשי מאסר. הנאשם לקח אחריות, נעדר עבר פלילי ובן משפחתו נחטף ונרצח. על הנאשם נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪.

יג. ת"פ (מח' ת"א) 34101-06-21 **מדינת ישראל נ' נתנאל טלקר** (4.1.2022) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 יחד עם סעיף 335(א)(1)+(2) לחוק העונשין. ברקע למעשים אירועי "שומר החומות", הנאשם ואחרים שהו בתחנת דלק. משהבחין אחד האחרים בנפגעי העבירה, שני תושבי האזור, קרא לעברם, בין היתר "הנה ערבים מחבלים" והשליך לעברם אבנים. לאחר מכן, התקרב אחד האחרים לנפגעי העבירה בצורה מאיימת ובתגובה הניף אחד מהם אבן על מנת להרתיעו ולהרחיקו. החבורה התקרבה לעבר נפגעי העבירה, תוך שאחד מהם זרק אבן לעברם. אחד מנפגעי העבירה הניף חפץ לעבר החבורה על מנת להרתיעם ולהרחיקם ובתגובה זרק אחד האחרים אבן גדולה לעברו. החבורה התקדמה לעבר נפגעי העבירה, הקיפה אותם, ובני החבורה תקפו אותם, בין היתר באגרופ, בעיטה, גז פלפל שפגע בעיניהם, זריקת אבן ויריקה, וכן קריאת קריאות גנאי. כעבור זמן קצר, אחד מבני החבורה השליך לכיוונם אבן נוספת, בתגובה זרק אחד מנפגעי העבירה שתי אבנים לעברו על מנת להרחיקו ולהרתיעו. בשלב זה, אחדים מבני החבורה השליכו מספר רב של אבנים לעבר נפגעי העבירה, ואלו הגיבו בזריקת אבנים ונמלטו בריצה, שעה שהחבורה דלקה אחריהם. באותה עת, התכופף הנאשם והצטייד באבן. בהגיע נפגעי העבירה לסמטה ללא מוצא, המשיכה החבורה לתקוף אותם, במשך כ-4 דקות, בכך שזרקו לעברם אבנים וכן הכו אותם באגרופים ובאמצעות כיסא עד אשר הצליחו נפגעי העבירה להימלט בחזרה לרחוב. החבורה המשיכה לרדוף אחר נפגעי העבירה, מי מבני החבורה זרקו אבנים לעברם. באותה עת, התכופף הנאשם הצטייד באבן והתקדם לעבר נפגעי העבירה. בני החבורה המשיכו לתקוף את נפגעי העבירה ולהטיח לעברם אבנים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 14 לבין 36 חודשי מאסר**. הנאשם ביצע את העבירות כחודש לאחר שמלאו לו 18 שנים, נעדר עבר פלילי, הודה במיוחס לו אך נטל אחריות חלקית, ושניים משותפיו נשפטו כקטינים. על הנאשם נגזרו **16 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 4,000 ₪**.

יד. ת"פ (מח' י-ם) 56498-08-19 **מדינת ישראל נ' סעד קיאנייה** (14.9.2020) - נאשם הורשע על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333, 335 בצירוף סעיפים 25 ו-29 לחוק העונשין. המתלונן נסע באיטיות בפקק תנועה ועצר את הרכב מספר פעמים בשל הצפיפות. הנאשם וצעירים נוספים ששהו ברכבו הבחינו במתלונן החובש כיפה כשנהג ברכב והחליטו לכלות בו את זעמם. הם היכו את המתלונן ובעטו בו ממרחק שבין מספר סנטימטרים למטרים בודדים, יידו לעברו אבנים וחפצים נוספים שחלקם פגעו בראשו של המתלונן, וכן יידו בקבוקי זכוכית, פחיות שתיה, מוט ברזל, כוסות ועוד עד לניפוץ יתר חלונות הרכב. כמו כן, בעטו ברכב, אחד המעורבים ניסה למשוך את המתלונן ולהוציאו מהרכב בכוח והמתלונן עמד בפני פגיעה מוחשית ומידית. הנאשם השתתף במעשים בכך שהלך עם אחרים אחרי הרכב בנסיעתו האיטית, כשהוא רואה את האחרים מכים את המתלונן, מכים ברכב ומיידים אבנים וחפצים לעברו. במהלך האירוע נזרק על המתלונן חפץ מבעד לשמשה האחורית והוא התנגש ברכב שנסע לפניו. הנאשם הגיע סמוך לחלון הרכב וריסס את פניו של המתלונן בחומר שגרם לצריבה בעיניו. בהמשך, הנאשם נותר בקרבת הרכב כאשר אחרים ניסו לפגוע במתלונן וברכב ושברו את השמשה הקדמית של הרכב. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין שנה לבן 3 שנות מאסר**. הנאשם צעיר בן 22, הודה במיוחס לו ונטל אחריות, לחובתו 3 הרשעות קודמות בעבירות

אלימות ואף ריצה עונשי מאסר. על הנאשם נגזרו **שנתיים מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 10,000 ₪.**

18. ב"כ הצדדים התייחסו בהרחבה לעניינם של כהן ואוחנינה, אשר היו מעורבים אף הם באותו אירוע, ונגזר דינם, תוך דגש על עיקרון אחידות הענישה.

סבורני כי עניינו של הנאשם כאן חמור מעניינם של אוחנינה וכהן. אמנם, להבדיל מאוחנינה, הנאשם כאן לא למד על ההתקהלות האמורה מפרסומים ברשתות החברתיות ולא הגיע למקום בכוונה לקחת חלק במעשי האלימות על רקע גזעני לאומי כפי שעשה אוחנינה, ולא בכדי הנאשם כאן לא הורשע בביצוע עבירות ממניע גזעני או בעבירות לפי חוק המאבק בטרור. ברם, הן הנאשם והן אוחנינה לא היו חלק מקבוצת ה"ווטסאפ" במסגרתה התגבשה ההתארגנות לאירוע. אוחנינה הגיע למקום ותרם לשלהוב הרוחות, ובצוותא עם אחרים גרם נזק למסעדה במקום ולרכבו של המתלונן. אולם, להבדיל מהנאשם כאן, אוחנינה לא גרם חבלות למתלונן וחלקו בתקיפה התמצה ביריקה בלבד על המתלונן בהיותו פצוע על הקרקע וגניבת חפצים מרכבו. אוחנינה היה בעת המעשה צעיר בן 20, שחי בסמוך לשולי החברה, ועברו הפלילי כלל רישום אחד ללא הרשעה מבית משפט לנוער.

עניינם של כהן ושל הנאשם כאן דומים בכך ששניהם הגיעו למקום מטעמים אחרים שאינם על רקע גזעני לאומי - הנאשם באופן אקראי בדרכו וכהן לצורך בילוי; שניהם סברו שמדובר בפיגוע דריסה; ושניהם לא עשו שימוש בנשק כלשהו. עם זאת, כהן נכח בסמוך למקום ההתנגשות, בשונה מהנאשם אשר רץ למקום מיוזמתו, כלומר עשה פעולה אקטיבית על מנת לקחת חלק באירועים המתוארים בכתב האישום, ומיוחסת לו תקיפה חמורה הרבה יותר כלפי המתלונן, הכוללת 5 מכות אגרופ בראשו ובכתפו, ניסיון בעיטה בעודו שרוי על הארץ, לעומת כהן שבעט במתלונן בפלג גופו העליון וניסה לתקוף אותו באמצעות ידו בעת פינויו באלונקה מהמקום. מבחינת פגיעה ברכוש, הנאשם כאן ניסה לעקור את אחת מדלתות הרכב של המתלונן בעודו מחוץ לרכב, ואילו כהן לא הואשם בעבירה כלפי רכוש (הגם שהטיח כוס ברכב ובעט ברכב בזמן שהמתלונן היה בתוכו). בנוסף לכך, בשונה מכהן, לחובת הנאשם עבר פלילי רלוונטי, הכולל מאסר מותנה בר הפעלה.

19. מכל המקובץ, בשים לב לעבירות המיוחסות לנאשם, נסיבות ביצוען ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע מתחם ענישה הולם **שבין 18 לבין 32 חודשי מאסר בפועל**, לצד ענישה צופה פני עתיד וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה

20. כאמור, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג ממתחם הענישה משיקולי שיקום המהווים שיקול לקולא (סע' 40 לחוק העונשין); או מאידך, לחרוג מן המתחם בשל הצורך להגנה על שלום הציבור, המהווה שיקול לחומרה (סע' 40 לחוק העונשין).

בענייננו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם הענישה ההולם, בשל שיקולי שיקום. אמנם, נטען כי הנאשם לקח חלק בהליך טיפולי במסגרת שירות המבחן במהלך ריצוי עבודות השירות. עם זאת, לא שוכנעתי כי מדובר בהליך שיקומי המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם, לבטח כשהעבירות מושא הליך זה בוצעו בתקופה שבה הנאשם לקח חלק באותו טיפול.

מנגד, לא מצאתי כי החשש שהנאשם יחזור לבצע עבירות דומות מצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור.

א-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע עבירות נוספות (סע' 140 ו-140א לחוק העונשין), ינחוני בקביעת העונש המתאים בגדר מתחם הענישה.

קביעת העונש המתאים לנאשם

21. לאחר קביעת מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לו, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין היתר, מטיעוני הצדדים לעונש, עבר פלילי, דברי הנאשם בבית המשפט, תסקירי שירות המבחן ומכלול הראיות שהוצגו מטעם הצדדים. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם והמובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)).

22. לחובת הנאשם יש לציין את חומרת העבירות שביצעו, האלימות הרבה הטמונה במעשיו, תוצאותיה ומדיניות הענישה עליה עמדתי לעיל. יש להביא בכלל חשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרבים, בעיקר נוכח הנזק הפוטנציאלי הרב הגלום בהן, שיכול להגיע עד כדי פגיעה בנפש, על-מנת להרתיע את הנאשם ועבריינים אחרים כמותו, מלשוב ולבצע עבירות דומות בעתיד.

בהקשר זה, ראו דברי כב' השופט סולברג בע"פ 167/13 **אבו זאייד נ' מדינת ישראל** (14.8.2013):

"פגיעה קשה ומתמדת בתחושת הביטחון ושלום הציבור של אזרחי מדינת ישראל מחייבת הטלת עונשים ממשיים, על מנת להרתיע מפני ביצוע עבירות שכאלה בעתיד, ובכלל זה, עונשי מאסר בפועל אשר יהא בהם כדי לבטא את החומרה שבתופעת האלימות, ואת הסלידה מן המעשים. מבלי להקל ראש בשיקולי השיקום בעניין דנן, מצאנו כי ידו של האינטרס הציבורי על העליונה. למרבה הצער, עבירות אלימות בהן מעורבים צעירים, ולא פעם צעירים ללא עבר פלילי, הפכו

למעשה של יום ביומו. בתי המשפט מצוים לתרום את תרומתם לעקירת נגע האלימות בדרך של ענישה מרתיעה".

וכן, דברי כב' השופט י' דנציגר בע"פ 7475/14 קבהא מהדי נ' מדינת ישראל (25.12.2014):

"כנקודת מוצא לדיון יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המרבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא".

הדברים אמורים ביתר שאת, משבוצעו המעשים בעיצומו של מבצע "שומר החומות" על כל הנלווה לכך, כפי שפורט לעיל.

23. הנאשם יליד שנת 1981 (בן 40 בעת ביצוע העבירות), נשוי ואב לארבעה ילדים קטינים.

24. הנאשם הורשע בעברו בעבירות פליליות ותעבורתיות.

מגיליון הרישום הפלילי של הנאשם (2/ת) עולה כי בעברו 6 הרשעות קודמות כדלקמן:

ביום 25.11.2020 נגזרו על הנאשם, לאחר צירוף מספר הליכים, העונשים הבאים: 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות; מאסר מותנה למשך 3 חודשים לתקופת תנאי של שנתיים מיום מתן גזר הדין, לבל יעבור עבירה בה הורשע; התחייבות בסך 2,000 ₪; ופיצוי בסך כולל של 3,000 ₪. עונשים אלו נגזרו בעקבות הרשעת הנאשם בעבירות הבאות: תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין; ריבוי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; שתי עבירות של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין; שתי עבירות החזקת אגרופן או סכין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ביום 28.12.2014 נגזרו על הנאשם מאסר מותנה וקנס בסך 1,000 ₪ בעקבות הרשעתו בעבירות של תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ביום 28.1.2010 נגזרו על הנאשם מאסר מותנה וקנס בסך 500 ₪ בעקבות הרשעתו בעבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו.

ביום 6.1.2010 נגזרו על הנאשם מאסר מותנה וקנס בסך 4,000 ₪ בעקבות הרשעתו בעבירות של החזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין והחזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

ביום 22.10.2008 נגזרו על הנאשם מאסר מותנה וקנס בסך 1,000 ₪ בעקבות הרשעתו בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב לפי סעיף 413 וסיפא לחוק העונשין ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ביום 27.9.2005 נגזרו על הנאשם 150 שעות של"צ וצו מבחן לתקופה של שנה, בתום הליך שלא כלל הרשעה ביחס לעבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין והפרעת שוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

נוסף לכל אלו, מגיליון הרישום התעבורתי של הנאשם (3/ת) עולה כי לחובתו 59 רישומי תעבורה בעבירות שונות, ואף ביום 4.2.2013 נגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופסילת רישיון נהיגה. בעבר הוטלו עליו, לא אחת, מאסרים מותנים לתקופות שונות וקנסות.

25. הנאשם ביצע את המעשים בגינם הורשע שעה שמאסר מותנה בר הפעלה היה תלוי ועומד נגדו מבלי שהדבר הרתיע אותו, ובזמן שריצה עונש של מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, בין היתר בגין עבירות אלימות.

26. לזכות הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו בכתב האישום המתוקן, הבעת החרטה ונטילת האחריות למעשים שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן.

27. הבאתי בחשבון את פגיעת העונש הצפויה בנאשם ובמשפחתו, בפרט בילדיו הקטינים, כפי שעלה מהמסמכים הרפואיים ומגורמי החינוך, אשר הגישה ההגנה. אין ספק, כי מטבע הדברים, קטינים אשר מי מהוריהם מרצה עונשי מאסר נאלצים להתמודד עם קשיים רבים הכרוכים בכך. משכך, קיים חשש מפני ההשלכות הקשות שיגרמו לילדיו של הנאשם, ואיני מקל ראש בכך. לצד זאת, ההשפעה של ריצוי תקופת המאסר על ילדיו של נאשם אינו השיקול הבלעדי או המכריע בבחינת חומרת העונש, והוא עשוי לסגת מפני שיקולים נוספים, ובהם - חומרת העבירות בהן הורשע והשפעתן על נפגע העבירות וסביבתו (ראו: ע"פ 1940/18 וילמה טמוראדה נ' מדינת ישראל (20.3.2019); ע"פ 4008/11 גוארדיה נ' מדינת ישראל, פס' 5 (6.3.2012); ע"פ 5813/14 Pedraza נ' מדינת ישראל, פס' 2 (13.7.2015)). האיזון המוסרי בין השיקולים השונים הטמון בעיקרון ההלימה המעוגן בתיקון 113 לחוק העונשין מצדיק, ככלל, כי עונשו של נאשם יהא שקול כנגד מה שהוא עולל לקורבן העבירה (ראו למשל: ע"פ 3792/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 20 (11.11.2018)).

28. הבאתי בחשבון כי הנאשם היה עצור בתנאים של עצור ביטחוני, שהינם קשים יותר משל עצור "רגיל", וזאת כאשר בסופו של יום לא הורשע בעבירות בעלות אופי ביטחוני.

29. מכל המקובץ, מצאתי למקם את עונש המאסר בפועל, שיש להשית על הנאשם מעט מתחת לרף התיכון של מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו.

הפעלת המאסר המותנה

30. כאמור, ביום 25.11.2020 הוטל על הנאשם מאסר מותנה למשך 3 חודשים לתקופת תנאי של שנתיים מיום מתן גזר הדין, שזהו לשונו: **"מאסר מותנה בן 3 חודשים, שלא יעבור על עבירה בה הורשע, במשך שנתיים מהיום"**. כאמור, העבירות בהן הורשע הנאשם באותו הליך הינם: תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין; ריבוי עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; שתי עבירות של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין; שתי עבירות החזקת אגרופן או סכין לפי סעיף 186א(א) לחוק העונשין; ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

אין מחלוקת כי הנאשם ביצע את העבירות מושא כתב האישום המתוקן כאן, שעה שהמאסר המותנה היה תלוי ועומד כנגדו. אולם, בין הצדדים ניטשה מחלוקת באשר לשאלה האם יש בעבירות שביצע הנאשם כדי להפעיל את התנאי, וזאת בשים לב לכך שאין מדובר באחת מאותן עבירות ממש בהן הורשע.

31. סעיף 52(ב)(1) לחוק העונשין קובע כי:

"מי שנידון למאסר על תנאי לא ישא את ענשו אלא אם עבר - תוך תקופה שנקבעה בגזר דינו ושלא תפחת משנה ולא תעלה על שלוש שנים (להלן - תקופת התנאי) - אחת העבירות שנקבעו בגזר הדין והורשע בשל עבירה כזאת (להלן - עבירה נוספת) תוך תקופת התנאי או לאחריה".

סעיף זה פורש בפסיקה כך שהתנאי מופר אף אם נאשם לא הועמד לדין או הורשע בעבירה הזוהי לעבירת התנאי ובלבד שהעבירה בה הורשע כוללת בחובה, מבחינת יסודותיה, את היסודות הקבועים בעבירות התנאי (ראו למשל: ע"פ 21/63 ג'מיל המיה נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יז 1774)

כך, בע"פ 624/75 יחיא מוחמד גלאגל נגד מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 222, קבע כב' השופט (כתוארו אז) שמגר כי:

"כאשר קובע בית-המשפט כי פלוני לא ירצה עונש מאסר אלא אם יעבור עבירה לפי סעיף מוגדר בחוק, הרי יופעל התנאי לא רק כאשר הנאשם יעבור מחדש עבירה זהה לזו שפורטה בתנאי, אלא גם אם יעבור כל עבירה אשר המעשה, הנסיון או המחדל המוגדרים בה כוללים את היסודות של

העבירה המפורטת בתנאי".

בע"פ 49/80 עמוס מסילתי נ' מדינת ישראל, לד(3) 808 (1980) (להלן: "עניין מסילתי") נקבע מבחן מהותי- ענייני להפעלתו של מאסר על תנאי:

"... המחוקק ביקש ליתן לנאשם הזדמנות. התנאי יופעל רק אם הנאשם לא עמד לקח, חזר לסורו, ובהתנהגותו הפלילית חזר ועבר את עבירת התנאי. מכאן מתבקשות שתי מסקנות הנוגעות לעניינו: ראשית, המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמלי אלא מבחן מהותי-ענייני. השאלה אינה אם הנאשם הועמד לדין והורשע בעבירה המפורטת בתנאי (התנאי 'גניבה' - ההרשעה 'גניבה'), אלא השאלה היא אם התנהגותו הפלילית של הנאשם (עליה הועמד לדין והורשע) מקיימת את היסודות של עבירת התנאי. כפי שפרופ' פלר אומר:

'אף אם הנידון ביצע עבירה חמורה יותר, אשר יסודותיה כוללים גם את יסודות עבירת התנאי, וודאי כי הנידון ייחשב כמפר התנאי וזאת... מפני שהתנהגותו העבריינית מקיימת בראש ובראשונה, את עצם יסודות התנאי' (פלר, 'הכלל א' = א' + ב' והיקף תחולתו', הפרקליט, כרך כג, ע' 427-432).

מכאן מתבקשת אף מסקנה שנייה: ההשוואה הראויה אינה בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין יסודות העבירה בה הורשע הנאשם, כפי שהיא מופיעה בספר החוקים. ההשוואה הראויה היא בין יסודות עבירת התנאי כפי שהיא מופיעה בספר החוקים, לבין היסודות המתקיימים בהתנהגותו של הנאשם, כפי שהורשע עליהם, הלכה למעשה".

מבחן זה יושם בשורה ארוכה של פסקי דין (ראו למשל: ע"פ 1061/21 פלוני נ' מדינת ישראל (14.4.2022) שם נקבע כי מעשה מגונה בגופו של קטין עולה כדי תקיפה ועל כן מהווה עבירת אלימות; ע"פ 2352/19 אלדר דנילוב נ' מדינת ישראל (15.10.2019) שם נקבע כי עבירת ההפקרה אחרי פגיעה מכילה את כל יסודות עבירת גרימת חבלה ברשלנות; רע"פ 296/17 וופיק חאג' יחיא נ' מדינת ישראל (15.3.2017) שם נקבע כי נהיגה ברכב בעת פסילה מצדיקה הפעלת עונש מאסר מותנה בגין ביצוע עבירה של נהיגה; ע"פ 7166/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.2.2016) שם נקבע כי עבירה של סחיטה באיומים מקיימת את כל יסודות עבירת האיומים).

32. בעניין מסילתי נקבע כי יש בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, כבעניינו, כדי להפעיל מאסר מותנה, שהתנאי נוגע לעבירה של תקיפה סתם (לפי סעיף 379 לחוק העונשין) או תקיפה הגורמת חבלה ממשית (לפי סעיף 380 לחוק העונשין):

"עבירות התנאי בענין שלפנינו הן תקיפה ותקיפה הגורמת חבלה ממשית. היסודות של עבירות אלה הם נגיעה בגופו של אחד ללא הסכמתו מתוך מודעות לפעולה זאת (תקיפה), ונגיעה בגופו של אדם ללא הסכמתו, כשנגיעה זו גורמת חבלה של ממש, כשלנאשם מודעות לכך. הלכה למעשה הורשעו המערערים בחבלה חמורה (בנסיבות מחמירות). משמעותה של הרשעה זו, בנסיבות הענין שלפנינו, היא כי הם בוודאי נגעו בגופו של אחד (המתלונן) ללא הסכמתו, מתוך מודעות לפעולה זו, ובכך קיימו את היסודות של עבירת התקיפה, והתוצאה של חבלה חמורה כוללת בחובה, הן בצד העובדתי והן בצד הנפשי את התוצאות של חבלה של ממש. נמצא, כי בהתנהגות עליה הורשעו המערערים, הלכה למעשה, הם קיימו את כל היסודות לגיבושה של עבירת התנאי, ועל כן בדין קבע בית-משפט קמא כי הוא מוסמך להפעיל את התנאי".

33. נוכח כל האמור, נחה דעתי כי יש בעבירות בהן הורשע הנאשם בהליך כאן כדי להפעיל את המאסר המותנה שנגזר עליו בבית המשפט השלום בתל אביב ביום 25.11.2020, במסגרת ת"פ 19608-10-19, אשר צורף לת"פ 20579-03-20.

34. הנאשם ביצע את העבירות מושא תיק זה מבלי שעונשו ובכלל המאסר המותנה הרתיע אותו, דבר המלמד על היעדר מורא מפני החוק ועל זלזול בשלטון החוק מצדו. ניכר כי הנאשם לא עשה מאמצים לחזור למוטב. בנסיבות אלו, לא מצאתי הצדקה לחפוף את עונש המאסר המופעל, כולו או חלקו, לעונש המאסר המוטל על הנאשם בהליך שלפני.

ניכוי תקופת המאסר

35. כאמור, על הנאשם נגזרו 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות במסגרת ת"פ 19608-10-19, אשר צורף לת"פ 20579-03-20.

ברם, נוכח מעצרו בתיק זה, הופקעו מנהלית עבודות השירות כעבור חודש ימים, והנאשם ריצה את יתרת התקופה מאחורי סורג ובריח, כך בין התאריכים 7.6.2022-7.10.2021, ולאחר מכן המשיך לשהות ברצף במעצר במסגרת הליך זה, שכן נעצר מיום 25.5.2021 ועד לתום ההליכים (מ"ת 15172-06-21).

ב"כ הנאשם עתרו לכך שכל התקופה שבה שהה הנאשם מאחורי סורג ובריח, לרבות תקופת המאסר עקב הפקעת עבודות השירות, תנוכה מתקופת המאסר שתיגזר הנאשם בהליך זה, תוך שהפנו לע"פ 9277/11 פאדי גבאלי נ' מדינת ישראל (27.12.2012) (להלן: "עניין גבאלי").

מכיוון שתנאי הכליאה של עציר הם לרוב קשים יותר מתנאי מאסר, ניתן למצוא בפסיקה מקרים שבהם בית המשפט ניכה - באופן חלקי - תקופת מעצר-מאסר מתוך תקופת המאסר שנגזרה על הנאשם (כמו בעניין

גבאלי לעיל, וראו גם ע"פ 2562/16 **עמר נ' מדינת ישראל** (27.3.2017), אך אין מדובר בכל המקרים (ראו למשל ע"פ 1094/17 **אסי מסיקה נ' מדינת ישראל** (30.1.2018); ע"פ 2453/15 **חיימוב נ' מדינת ישראל** (11.12.2016)). עוד יובהר כי לנאשם שהורשע אין זכות קנויה לניכוי שכזה, וברירת המחדל כאשר ימי המעצר הם בחופף למאסר אחר, היא כי ימי המעצר לא ינוכו מן העונש (ע"פ 2805/15 **שהאב סגיר נ' מדינת ישראל** (24.7.2017)).

36. נוכח תנאי המעצר, שלרוב קשים מתנאי השהייה במאסר, ובפרט התנאים בהם שהה הנאשם כעצור בטחוני, מצאתי להתחשב באופן חלקי בתקופה שבה ריצה את מעצרו במקביל למאסרו, ולנכות מתקופה זו 3 חודשים (90 יום).

העונש המושת על הנאשם

37. מכל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשית על הנאשם עונש כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 24 חודשים, בניכוי ימי מעצרו בגין תיק זה, כדלקמן: בתקופות שבין 25.5.2021 לבין 7.10.2021; ומיום 8.6.2022 ועד להיום; בנוסף ינוכו 90 ימים בגין התקופה שריצה את מעצרו במקביל למאסרו.

מופעל בזאת מאסר מותנה שהוטל על הנאשם ביום 25.11.2020 בת"פ 19608-10-19, אשר צורף לת"פ 20579-03-20, לתקופה של 3 חודשים במצטבר לעונש המאסר שנגזר לעיל.

בסך הכל ירצה הנאשם 27 חודשי מאסר בפועל, בניכוי הימים שפורטו לעיל.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור כל עבירת אלימות כלפי גוף מסוג פשע.

ג. **מאסר מותנה** לתקופה של 4 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור כל עבירת אלימות כלפי גוף מסוג עוון או חבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ד. **פיצוי** בסך 10,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.2.2023, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מדי. אשר לאופן תשלום הפיצוי, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם

למועדים שנקבעו לעיל. ניתן לשלם את הפיצוי בחלוף שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

38. ניתן בזאת צו למוצגים, לפיו הם יושמדו/יחולטו/יושביו לבעליהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ב טבת תשפ"ג, 05 ינואר 2023, במעמד הצדדים.